

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVI
MAI — Iunie
1978

Este prezent Hristos în viața și activitatea noastră?

„Nu vă suiți, căci Domnul nu este
în mijlocul vostru“. (Num. 14, 42).

Eu dragostea puternică și desăvârșită ce ne-o poartă, Domnul Isus Hristos așteaptă să-și desăvârșască în noi, perfecțiunea caracterului Său. Acest deziderat divin, cere prezența activă a Mintuitorului nostru în viața și activitatea noastră. De aceea întrebarea cuprinsă în titlul acestor rânduri și care se adresează deopotrivă slujitorilor lui Dumnezeu, slujbașilor din Comunitățile noastre și frățietății întregi, este plină de semnificații majore pentru viața slujirii noastre.

La începutul acestui an, în toate Conferințele Uniunii noastre au avut loc întâlniri cu comitetele de conducere, deci cu noii slujbași aleși pentru următorul termen statutar. Aceste întâlniri s-au dovedit o binecuvîntare și un sprijin puternic în activitatea noastră de slujire a viului Dumnezeu și a apropielului nostru, așezind înaintea noastră responsabilități categorice și necesitatea ca să ne îndeplinim bine slujba, cum și rolul ce ne revine în săvîrșirea binelui și a prosperității.

Slujirea noastră, lucrarea chemării noastre este legată și sub aspectul eficienței de prezența lăuntrică a Mintuitorului în viața noastră, în lucrarea noastră! Căci „despărțiți de Mine“, spunea cu autoritate Fiul lui Dumnezeu, „nu puteți face nimic“.

Iubiți frați prezbiteri și toți ceilalți slujbași ai bisericii A.Z.S.; iubiți frați pastori și conlucrători: prezența noastră în rîndurile leviților spirituali, în rîndul slujitorilor lui Dumnezeu ne obligă să ne examinăm trăinicia legăturii noastre cu „Desăvîrșitorul mintuirii noastre“. Este oare Hristos prezent în viața și activitatea noastră? Este El prezent în viața și activitatea mea și a fiecăruia dintre Dvs.?

Ca biserică, sintem familiarizați cu tabloul inspirat al Domnului Hristos și al Bisericii Sale, pe care-l găsim în Cartea Descoperirilor lui Ioan: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“. (Apoc. 3, 20-21).

Avem aici tabloul unui Mintuitor care bate la inima noastră. Cu iubire și îndelungă răbdare El așteaptă să fie invitat în sanctuarul inimii noastre, să-și manifeste prezența în caracterul lucrării noastre, căci prea mulți din mărturisitorii credinței îl țin în afara preocupărilor și activității lor, invitîndu-l numai ocazional în activitatea lor. De aici interminabile probleme minore, care rod asemenea cancerului sănătatea noastră spirituală.

Adesea, prea adesea, ascult cu inima frîntă ore în șir relatările fraților mei, sau colegilor mei pastori și colaboratori, descrierea unor stări de lucruri ce frămîntă viața multora dintre noi, probleme ce fac ca multe inimi să fie zdrobite și bucuria comuniunii frățești să dispară. Cîte ore petrecute pentru restabilirea legăturilor frățești; cîte interminabile ședințe pentru restabilirea păcii, încrederii și înțelegerii între frați și colaboratori. Este oare prezent Domnul Hristos în inima noastră? Cît de mult așteaptă El să umple viața noastră și a Comunităților noastre cu dragostea Lui, cu puterea Lui, cu prezența Lui inobilatoare și sfințitoare.

Problema cea mai acută a creștinului sună astfel: „Este oare Hristos o prezență supremă și desăvîrșită în inima mea, în toate acțiunile lucrării mele? Este El primul și ultimul, este El toată în lucrarea slujirii și mintuirii mele? Este în adevăr prezent Mintuitorul între noi ca slujitori și slujbași ai bisericii Sale? Iată problema cheie a vieții și slujirii noastre.“

Există o lecție pe care trebuie s-o reținem și noi, din viața bisericii apostolice. Puterea sfințitoare a Duhului Sfînt a venit asupra bisericii primare pentru faptul că Domnul Hristos ERA ÎNTRE EI. Ei au privit pe Fiul lui Dumnezeu înălțat înaintea lor. Mesia cel mult așteptat venise. Pentru viața lor spirituală începea o eră nouă. Dumnezeu, prin Fiul Său, era prezent în viața lor, aducînd cu Sine ceva minunat, slăvit, ceva care radia în jur iertare, bucurie, dragoste, pace și bună învoire; un nou spirit a pus stăpînire pe viața lor și această experiență deplină a vieții lor i-a făcut să strălucească asemenea Domnului lor. Marele apostol Pavel este ecoul experienței lor spirituale cînd spune:

„Am fost răstîgnit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.“ (Gal. 2, 20). TRĂIEȘTE HRISTOS ÎN MINE?

Ne rugăm și privim către revărsarea Duhului Sfînt în puterea Ploii Tirzii peste noi... Dar mai înainte ca cerul să răspundă la aceste rugăciuni ale sufletului nostru, mai înainte de Parusia, Domnul Hristos trebuie să Se facă descoperit ca locuind în mijlocul bisericii Sale prin credință — întronat în inimile sfinților Săi.

Pentru membrii bisericii apostolice, pentru grupul ucenicilor Săi, Fiul lui Dumnezeu nu era CINEVA despre care ei citiseră, sau despre care ei au auzit. Nu, pentru ei, Domnul Hristos era CINEVA pe care ei îl cunoșteau personal. El era o prezență constantă în viața și slujirea lor și EL ERA VIU, trăia, trăia viața Lui în viața lor, „asecuși cu Hristos în Dumnezeu“. Nu ne mirăm că au avut succese care au zdruncinat din temelii citadela păcatului.

Pentru ei, Golgota era „o fereastră în timp“ care le îngăduia să cunoască suferințele iubirii divine în favoarea noastră. Pentru ei se clarifică adevărul că ei erau răspunzători pentru Golgota. Că păcatele sînt zidul despărțitor pe care nu trebuie să-l escaladăm, ci trebuie nimicit, distrus, să nu mai rămîindă piatră pe piatră — acolo. Și să nu uităm nicicînd că păcatele noastre L-au ținut pe cruce și pentru a-L cobori de pe acest stîlp al infamiei, să-I facem un loc în inima, în viața noastră. O privire asupra Golgoței ne va conduce la pocăință, ne va face să uităm, să părăsim tot ceea ce face ca Mintuitorul nostru să nu poată fi cu noi și în noi prin Duhul Său cel Sfînt. Iar în lumina pocăinței, așa cum știm, nu va fi numai o atitudine, o acțiune, o luare de poziție singulară, ci va fi experiența ce trebuie să se repete tot mereu în viața copiilor lui Dumnezeu. Nu vor fi decît pașii repetați ai căii spre sfințire. Serva Domnului ne spune: „La fiecare pas de înaintare în experiența creștină, pocăința noastră va deveni tot mai profundă“. Celor pe care El i-a iertat, celor pe care El îi recunoaște ca fiind poporul Său, El le spune:

„Cînd îți vei recunoaște căile tale rele și faptele tale care nu sînt bune“ și cînd „te vei sătura de atitudinea ta nesfințită... atunci inima și buzele noastre nu vor mai rosti osanalele înălțării de sine. Atunci vom ști că Domnul Hristos este totul în lucrarea sfințirii și mintuirii noastre.“

Și această experiență este necesar a avea loc mereu în viața bisericii noastre, a pastorilor, prezbiterilor, tuturor slujbașilor și copiilor Săi.

Luna aprilie a acestui an se va înscrie cu litere deosebite în cronică relațiilor româno-americane, ca un fir de aur, care au intrat deja în tradiție, a întrevederilor și convorbirilor la nivel înalt între două țări prietene — Statele Unite ale Americii și România — o nouă etapă superioară, a cursului ascendent al prieteniei și colaborării lor.

Eveniment de o deosebită importanță în dezvoltarea raporturilor bilaterale pe multiple planuri, acest nou dialog româno-american, nu este decât o expresie a politicii pe care România o promovează cu consecvență, o politică a prieteniei, stimei, respectului și

a întruhipat principialitatea, clarviziunea și realismul înțelept al politicii României socialiste și personal al președintelui Ceaușescu, fapt ce cucerește inimile, câștigă pe oricine și întărește prietenii. Generozitatea și amabilitatea sa, pătrunderea profundă în problemelor, au contribuit și de data aceasta la promovarea unui nou și constructiv spirit pe arena internațională. Astfel, mesajul de pace și înțelegere între națiunile lumii a fost transmis în strălucire, prestanță și fermitate de cel mai autorizat purtător de cuvânt al României socialiste.

Primirea deosebit de caldă, încă din primul moment al în-

S U M A R

- Este prezent Hristos în viața și activitatea noastră?
- Moment remarcabil în istoria contemporană a României
- Istoricul comunității Gh. Doja
- Studiu istoric al interpretării biblice
- Căminul — cerul pe pământ
- Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău
- Evanghelia după Marcu
- Epistola către Evrei
- Din viața bisericii
- În memoriam
- Ținuta vestimentară a creștinului
- M. B. Czechowski
- Este rugăciunea esențială?
- Unde este mielul pentru arderea de tot?
- Întrebări și răspunsuri

în istoria contemporană a României

colaborării bazată pe reciprocitate, cu toate statele de pe toate continentele, fără deosebire de orînduire socială, mărime, potențial economic sau militar. România, convinsă fiind de interdependența ce există între diferitele domenii ale existenței sociale, demonstrează prin acesta că progresul poate și trebuie să fie susținut și în relațiile internaționale.

„Am dori ca relațiile dintre România și S.U.A.”, spunea președintele României Nicolae Ceaușescu la Casa Albă, „relațiile între cele două țări cu orînduiri sociale diferite și deosebite ca mărime, să constituie un exemplu de felul cum se poate colabora, pornind de la principiile de egalitate și respect reciproc. Aș dori ca istoria însăși să poată spune: 'Iată două popoare — un popor mare, altul mai mic — care în condiții grele, au știut să conlucreze și să contribuie la așezarea relațiilor pe o bază mai dreaptă și mai bună'.

Țara întregă, poporul român, a trăit cu intensitate mulțumirea și bucuria deplină a faptului că președintele ei

ceperii vizitei oficiale a reliefat stima și prețuirea de care se bucură și în această țară — ca pe oricare alt meridian — politica promovată cu consecvență de țara noastră. „Poporul Statelor Unite este onorat să aibă ca oaspete un mare conducător al unei mari țări — președintele Nicolae Ceaușescu”, a declarat în cuvîntul său de bun venit președintele Jimmy Carter. „Este de mare folos pentru mine, spunea în continuare, să am prilejul de a mă consulta cu un conducător național și internațional de talia oaspetelui nostru de astăzi. Influența sa pe arena internațională, ca lider al României este excepțională. Ca urmare a pozițiilor ferme ale președintelui său, și a independenței sale, România este în măsură să prezinte o punte între națiuni cu puncte de vedere divergente... Cred că este corect să subliniez, că, în calitate de conducător al măreței sale țări, el, nu numai că a asigurat un uriaș progres al României, dar și-a cucerit un rol de lider în întreaga comunitate internațională, fapt ce este remarcabil”.

La rîndul său, punînd în lumină semnificația majoră a actualului dialog la nivel înalt, Președintele Nicolae Ceaușescu, reafirma marile direcții de acțiune ale politicii externe românești subliniînd substanța ei profund umanistă: „Iată de ce ne pronunțăm împotriva războiului, pentru dezarmare... Iată de ce considerăm că trebuie să facem totul pentru ca lumea să nu mai fie împărțită... ci să se realizeze relații noi de egalitate“.

Cei doi președinți și-au exprimat apoi hotărîrea comună de a contribui la dezvoltarea relațiilor de coexistență pașnică între țări cu sisteme sociale diferite, de a întări procesul destinderii în Europa și în întreaga lume, de a acționa pentru a se asigura tuturor țărilor mari sau mici, posibilitatea de a contribui la soluționarea problemelor mondiale complexe ale lumii contemporane pe bază de egalitate, de a promova soluționarea tuturor diferendelor dintre state prin mijloace pașnice.

Deci cadrul prezentei vizite a fost un cadru mult cuprinzător, capabil să asigure o continuă extindere și adîncire a cooperării dintre cele două state, exemplul la superlativ consemnat în istorie, moment de pozitivă referință așteptat și înregistrat de aceasta, care a atras atenția generală, trasînd jaloanele necesare condițiilor epocii noastre și făcînd pași înainte, simțitor distanțați de aceia care aproape se bat pe loc. Opinia publică atît din țara noastră cît și din toată lumea urmărește cu profund interes rezultatele acestei întîlniri dat fiind faptul că a intrat deja în conștiința omenirii că România este dornică nu numai de întîlniri în care să-și expună intențiile sale de pace și bună colaborare, ci este și o bună și inteligentă inițiativă de noi și noi proiecte, menite rezolvării diferendelor și conflictelor și destinate instaurării unei noi ordini economice și politice internaționale mai juste și echitabile.

Desfășurate într-o atmosferă cordială de sinceritate, stimă și respect reciproc, aceste convor-

biri oficiale, au reflectat din plin evoluția pozitivă a raporturilor dintre cele două state. „În cursul convorbirilor, afirma președintele Nicolae Ceaușescu, „am abordat un cerc larg de probleme, atît cu privire la relațiile bilaterale, care, mai cu seamă în domeniul economic, au cunoscut un progres simțitor, ajungînd la un volum de aproape 10 ori mai mare decît în 1970, cît și cu privire la alte probleme de interes comun.“

„Esențialul, declara în continuare președintele Nicolae Ceaușescu, este că în lumea de astăzi, cînd există țări cu orîndiri sociale diferite, trebuie să facem totul pentru a găsi calea, care să permită fiecărei națiuni — indiferent de mărime — să se dezvolte liberă, să fie stăpînită pe destinele sale. Și tocmai în acest spirit se dezvoltă relațiile României cu Statele Unite ale Americii, pe baza egalității în drepturi, respectului independenței și suveranității, a dreptului fiecărei națiuni de a-și alege destinul în mod independent. Putem spune că experiența acestor relații demonstrează că aceasta este singura cale care poate să ducă la o colaborare reciproc avantajoasă, să contribuie la promovarea unor relații democratice, la asigurarea păcii pe planeta noastră“.

Momentul acesta remarcabil al vizitei și convorbirilor purtate s-a încheiat cu un bilanț pozitiv și rezultate fructuoase. Deosebita satisfacție cu care opinia publică din țara noastră întîmpină acest bilanț se fundamentează pe convingerea că el creează premisele favorabile pentru începerea unei noi etape, deosebit de importantă, deschizătoare de largi perspective în dezvoltarea relațiilor multilaterale dintre România și Statele Unite ale Americii.

Ca oameni ai credinței, interesați profund în problemele păcii, ale înțelegerii și colaborării, ca unii care ne rugăm și muncim, acționăm ca toate acestea să se poată realiza, apreciem și sprijinim astfel de inițiative, găsindu-ne nu numai printre aceia care aplaudă și felicită inițiativele, ci printre aceia care le

sprijinesc cu atitudine și fapte concrete, printre aceia care doresc sincer ca astfel de momente remarcabile să mai fie adăugate la lunga și valoroasă istorie a patriei noastre cu litere neșterse pentru totdeauna.

Redacția.

ISTORICUL COMUNITĂȚII A.ZȘ. GHEORGHE DOJA

Coperta noastră înfățișează actualul locaș de închinare al Comunității Adventiste de Ziua a Șaptea din Comuna Gheorghe Doja, Jud. Ialomița, locaș ce a fost refăcut în vara anului 1977.

Ca să putem spune doar cîteva cuvinte în legătură cu istoricul acestei comunități, trebuie să amintim că obșria ei se întinde pînă în anul 1926 cînd, printre țărani, veniți în aceste locuri provenind din satele Rincezi, Poșesti și Nucșoara, Jud. Prahova, s-au numărat și opt adventiști. Această mică Comunitate a fost păstorită de fr. Olteanu Pavel, pastorul aceluiași district și apoi organizată de pastorul Ghiorghisor Ilie în anul 1930. S-au succedat apoi un număr de doisprezece pastori, care au avut în deservirea lor pe membrii acestei comunități, din care mai amintim pe fr. Scarlat Popa, Ceaușu Dumitru și Iordănescu Gheorghe la care trebuie adăugați și toți aceia care au făcut parte din conducerea Uniunii sau Conferinței, și care au vizitat foarte des această comunitate din millocul mînoasei cîmpii a Bărăganului, în frunte cu frații P. P. Paulini, D. Florea și M. Manea.

Primul prezbiter a fost ales fr. Meirosu Ștefan decedat în 1977 și toți aceia care i-au urmat, au fost bărbați valoroși și de nădeide atît pentru biserică, spiritual și serios, cît și pentru viața socială a comunei, prin munca și devotamentul lor pentru binele obștesc pentru spiritul de sacrificiu, jertfă și dăruire al tuturor membrilor acestei comunități, care au sprijinit acțiunile organelor locale ca cetățeni de nădeide și harnici. Aducem și pe această cale tuturor calde și respectuoase mulțumiri.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru frăția cea sinceră, pentru spiritul ei cel bun și pentru frumosul locaș de închinare al Com. Gh. Doja, și mulțumim autorităților care au înțeles nevoile noastre și ne-au înlesnit reconstrucția acestui locaș de închinare ridicat pentru slava lui Dumnezeu.

Redacția

STUDIUL ISTORIC*)

al interpretării biblice în Biserica A.Z.Ș.

In primul rând vom pune în discuție hermeneutica profeției deoarece prima și unica subliniere a Mișcării Advente la începutul ei a fost cu privire la profeție. Vor fi deci examinate principiile generale ale hermeneuticii.*)

Intr-un sens restrins, un credincios Adventist este membru al mișcării Adventiste (Milerite) sau al unuia din curentele care au izvorit din ea. În sens mai larg, termenul este uneori folosit pentru a descrie pe acela care crede că a doua venire personală a lui Hristos este aproape. În prezentul studiu termenul va fi folosit aproape exclusiv în sensul lui restrins. Acesta este sensul în care va fi folosit și în acest capitol. Dintre grupele care s-au desprins din mișcarea milerită, va fi folosit numai de cea mai mare — Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Ca un aspect al așteptării generale a revenirii Domnului în prima parte a sec. XIX, Mișcarea Milerită a culminat în America între anii 1840—1844. Conducătorul mișcării a fost William Miller (1782—1849), un fermier și predicator Baptist. El s-a unit cu alți pastori printr-o care cei mai cunoscuți au fost Josiah Litch, pastor metodist și Joshua Himes, pastor al mișcării „Cristian Connection”. Se apreciază că între 200 și 800 de pastori s-au unit cu ei în timpul celui de-al doilea mișcare și-a atins apogeul. De asemenea se apreciază că numărul celor care au crezut s-a ridicat de la cincizeci de mii, la un milion.

Trăsătura principală a predicării lui William Miller a fost interpretarea profețiilor din Cartea Descoperirilor lui Ioan și propovăduirea că a doua venire a lui Hristos urma să aibă loc în „anul iudaic” 1843 care trebuia să se încheie în primăvara anului 1844. El și-a fundamentat argumentul și așteptarea sa pe câteva directive ale profeției, în principal pe profeția din Dan. 8,14 care spune: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, atunci sanctuarul va fi curățit”. Aplicând acestei perioade de timp principiul zi-an, un principiu deja folosit de interpreți timp de secole, el a ajuns la o perioadă de 2300 de ani. Începutul perioadei a găsit-o în Dan. 9,25 în porunca pentru rezidirea Ierusalimului pe care a reînviat-o decretul lui Artaxerxe, dat în anul 457 î. Hr. Un calcul simplu l-a adus deci în „anul iudaic” 1843, apoi, el a aplicat planetei noastre

interpretarea curățirii sanctuarului ceresc, fapt ce urma să aibă loc după părerea sa la revenirea Domnului Hristos.

Când „anul iudaic” 1843 a trecut fără să fie urmat de marele eveniment și când data de 22 octombrie 1844 stabilită definitiv în vara aceluiaș an, a trecut și ea, a fost limpede că se făcuse o greșală fundamentală în interpretare. Miller împreună cu majoritatea colaboratorilor săi de la data aceea au ajuns la concluzia că făcuseră o greșală de calcul și au continuat să aștepte ca a doua venire să aibă loc la un scurt timp după aceea. O grupă dintre urmașii lui au parafrazat evenimentul revenirii susținând că el a avut totuși loc la data stabilită. Restudiind poziția milerită, o altă grupă a ajuns la concluzia că, neputând găsi o greșală în calculele din care a rezultat data de 22 octombrie 1844, trebuia să fie o eroare în ceea ce privește natura evenimentului așteptat. Unii din această grupă, care s-au concentrat asupra termenului „sanctuar”, s-au convins că nu există nici o dovadă biblică în favoarea susținerii milerite. Aceștia au devenit inițiatorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Urmind linia sanctuarului în Scripturi, această mică grupă a observat că Biblia vorbește mai întâi de un sanctuar din vechime sau cort în care se închinau israeliții în pustie. Acesta a fost înlocuit mai târziu prin Templul lui Solomon, iar după aceea de al lui Zorobabel. Acesta din urmă a fost extins și renovat de către Irod cel Mare, dar a fost distrus în anul 70 d. Hr. și odată cu nimicirea lui templul (sanctuarul) și-a încetat existența. Din toate acestea rezultă că acest templu nu poate fi sanctuarul desemnat în Dan. 8,14 spre a fi curățit în anul 1844, data terminus a celor 2300 de ani.

Însă ei au mai observat că Biblia vorbește despre un alt sanctuar, unul aflat în ceruri după care a fost proiectat cel pământesc, în care a intrat Hristos după înălțarea Sa și în care își îndeplinește lucrarea de Mare Preot. Ei au ajuns la concluzia că acesta trebuie să fie sanctuarul din Dan. 8,14 deoarece era singurul menționat în Biblie și care exista în anul 1844. În epistola către Evrei, unde este descris acest sanctuar, au observat o referire la curățire (Ev. 9,23) o lucrare pe care după concluziile lor. Marele Preot cerea să înceapă-o în anul 1844. Într-un timp scurt deși

nedeterminat, ei L-au așteptat să vină pe pământ pentru a-și aduna poporul Său.

Deși Biserica A.Z.Ș. își are rădăcinile în Millerism, ea și-a luat un curs propriu. În același timp ei, membrii acestei grupări se socoteau adevărații urmași ai mișcării milerite, ca unii care au reținut și au dus mai departe la plinătate principiile de bază ale doctrinei milerite. Ei au corectat și clarificat înțelegerea greșită care a provocat dezamăgirea al cărei rezultat a fost faptul că a fost respinsă de promotorii ei din anul 1844.

Întorcându-ne la cercetările noastre privitoare la hermeneutică în legătură cu profeția, cum și în general să începem cu acelea ale milerismului, apoi să continuăm cu acelea ale Bisericii A.Z.S. Mișcarea milerită a fost o mișcare interdenominațională. Cei care au participat la ea au provenit din multe biserici și, deși au îmbrățișat învățăturile prezentate de Miller au continuat să aparțină ca membrii în bisericile lor atâta timp cât li s-a îngăduit acest lucru. Punctul comun care i-a unit în milerism a fost credința în revenirea iminentă a Domnului și încheierea timpului de har odată cu această revenire. În alte puncte de doctrină, participanții și-au păstrat în general învățăturile propriilor biserici. Milerismul deci, n-a posedat o doctrină proprie și nici unificată.

O întrebare ce se impune ar fi: pe baza căror principii de interpretare a ajuns Miller la convingerea că a doua venire urma să aibă loc în anul 1844? Atunci când mișcarea milerită era în dezvoltare, existau trei școli de interpretare profetică: 1) Preterismul, credința că profețiile cărții Apocalipsei s-au împlinit cu mult timp înainte; 2) Istoricismul, credința că evenimentele Apocalipsei se împliniseră sau se vor împlini în cursul istoriei, adică unele fiind deja împlinite, altele în curs de împlinire, în timp ce o altă serie urma să se împlinescă în viitor; și 3) Futurismul, credința că ceea ce a fost profetizat începând cu Apoc. 4 înainte, se va împlini adică nimic nu s-a împlinit și nici nu se va împlini în apropierea sfârșitului acestui veac.

Futurismul și-a avut începutul cu Ribera, un iezuit spaniol, care în anul 1590 a publicat un comentariu cu privire la cartea Apocalipsei. La începutul sec. XIX futurismul a prins rădăcini și printre protestanți. Astăzi el domină cea parte a protestantismului care se ocupă îndeosebi cu profețiile și împlinirea lor.

Miller aparținea școlii istoriciste. El căuta în istorie împlinirea diferitelor trăsături ale descoperirilor lui Ioan și ale lui Daniel. El credea că ambii proroci au dat o schiță a istoriei începând din zilele lor și până în timpul sfârșitului. Nu el a fost întemeietorul sistemului istori-

*) Hermeneutică: metoda și arta interpretării textelor vechi, în special biblice — știința exegezelor.

cist, ei mulți alți cercetători înaintea lui urmaseră acest sistem și mulți alți contemporani cu el, îl susțineau.

Reformatorii au fost istoricisti. Un teolog foarte cunoscut spune că modul de interpretare istorică a dominat timp de trei secole studiul protestanților cu privire la adevărul profetic, încât deseori a fost numit ca fiind o interpretare protestantă.

Albertus Pieters numește istoricismul „standardul interpretării protestante”.

Cu alte cuvinte, deși la început a fost independent, Miller și tovarășii lui au clădit în realitate pe lucrarea predecesorilor lor, reținând mult din ceea ce deja se dezvoltase printr-o metodologie care se folosisese timp de veacuri. Totuși în limitele generale, care deja fuseseră stabilite, mileritiții au inserat câteva idei unice.

Această lucrare întemeiată pe trecut a fost demonstrată din abundență de către L.E. Froom în lucrarea sa în 4 volume „Credința profetică a părinților noștri”. El enumeră o multime de interpreți care așteptau sfârșitul celor 2300 de zile și nopți între anii 1844—1847 deși se deosebeau în ce privește evenimentele pe care le așteptau la acea dată.

În predicile sale, Miller se referea adesea la premisele prin care ajunseseră la concluziile sale. El era profund convins că numai dacă se aplică principiile corecte de interpretare, se poate ajunge la concluzii corecte.

O prezentare a principiilor lui Miller apare în introducerea lui făcută la lucrarea „Dovezi din Scripturi și istorie cu privire la a doua venire a lui Hristos în anul 1843”. Ediția din 1836 conținea 16 lecturi iar cea din 1840, 19 lecturi. Iată în cele ce urmează principiile lui:

1. Majoritatea solilor profetice sînt comunicate prin simboluri; de exemplu, fiarele reprezintă împărății, iar apele reprezintă popoare.

2. Toate figurile au atât înțeles literal cit și metaforic. Astfel, literal, o fiară reprezintă o împărăție; dar metaforic, de exemplu, dacă este un leu, acesta reprezintă puterea care conduce;

3. Înțelesul literal al unei figuri se descoperă căutînd alte pasaje din Scripturi pentru a explica figura. Scriptura trebuie comparată numai cu Scriptura.

4. Scripturile formează o unitate. O profecie completează pe cealaltă. Niciodată n-a fost scrisă o carte care să aibă o așa legătură și o armonie perfectă ca Biblia;

5. Cercetătorul Bibliei trebuie să selecteze și să pună laolaltă orice parte a subiectului pe care dorește să-l cerceteze;

6. Celei mai mici unități, cuvîntului trebuie să i se dea înțelesul scripturistic;

7. Unitatea mai mare, propoziția, trebuie să-și aibă înțelesul ei;

8. Cuvîntul și propoziția trebuie să aibă legătură corectă și logică cu întregul;

Cum au determinat Milleritiții în general sau istoricistiții în special care evenimente din istorie sînt o împlinire a unei anumite profetii? Iată cum: au examinat cu atenție amănuntele profetiei, apoi au studiat istoria bisericească cit și pe cea laică pentru a găsi un eveniment corespunzător, și pentru a verifica dacă a fost descoperit adevărul eveniment istoric. Miller sugera următoarele:

„Dacă descoperi că fiecare cuvînt al profetiei (după ce figurile sînt bine înțelese) s-ar împlini literal, atunci poți ști că acela este adevărul eveniment istoric. Dar dacă un cuvînt nu s-a împlinit, atunci trebuie să cauți un alt eveniment, sau să aștepti dezvoltarea lui ulterioară. Căci Dumnezeu se îngrijește ca istoria și profetia să fie de acord una cu alta, așa ca adevărații copii credincioși ai lui Dumnezeu să nu fie niciodată dați de rușine.”

Pe lângă nevoia unei cunoștințe profunde a Scripturii, metoda istoricistă cere o cunoaștere temeinică a istoriei. Efortul făcut în comun pentru a unifica minți pricepute în diverse discipline, este important. Trebuie însă să ne amintim că în timpul cînd Miller și-a îndeplinit lucrarea sa, interpretările de bază ale cărților lui Daniel și Apocalipsei fuseseră deja stabilite de către diferiți cercetători și prezentate în comentarii sau în alte lucrări cu privire la profetie. După studiul său independent de la început, Miller și-a supus criticii propriile sale concluzii și a examinat toate obiecțiunile. Astfel în ceea ce privește trăsăturile de bază ale profetiei, în cazul celor 4 fiare din Dan. 7, a constatat că era în armonie cu ceilalți exponenți. În unele concluzii a rămas totuși independent. El a rămas astfel pe urmele predecesorilor săi. La rîndul lor colaboratorii lui au clădit și ei pe urmele lui dar au corectat și au clarificat unele din pozițiile lui.

La rîndul lor interpreții A.Z.S. au corectat mai tirziu și au clarificat pozițiile de la început în ceea ce privește profetia. Totuși în ceea ce privește principiile de interpretare ale Apocalipsei, A.Z.S. au introdus câteva principii noi, deci au extins și au sistematizat interpretarea specifică (particulară) a celor două cărți biblice Daniel și Apocalipsa. În anul 1882 ei au publicat o carte intitulată „Gînduri critice și practice cu privire la cărțile Daniel și Apocalipsa”, care a apărut deja în două volume separate, unul cu privire la Apocalipsa tipărit pentru prima oară în anul

1867, și a doua a lui Daniel tipărită în anul 1873. Autorul Uriah Smith (1832—1903) a devenit adventist și păzitor al Sabatului cam pe la sfîrșitul anului 1852, iar în anul 1855 a devenit unul dintre editorii primei publicații bisericești Review and Herald, și a slujit ca editor timp de mulți ani. El a fost și autorul altor câteva cărți teologice. Cartea sa a fost reeditată de multe ori și de cîteva ori revizuită.

Lucrarea sa are ca orientare principiul istoricist. Introducerea ediției din anul 1897 se opune acelora care spiritualizează împlinirile profetice.

„Există două sisteme generale de interpretare adoptate de către diferiți exponenți în eforturile lor de a explica Scripturile sacre. Primul este sistemul mistic sau spiritualizat inițiat de Origen; al doilea este sistemul interpretării literale, folosit de bărbați ca Tyndale, Luther și toți reformatorii. El ne oferă temelia pentru orice înaintare care a fost făcută de către reformațiune de la rătăcire la adevăr, așa cum este el învățat de către Sfînta Scriptură. După primul sistem, orice declarație se presupune a avea un sens mistic sau ascuns, care este domeniul de subliniat al interpretului; după cel de al doilea, orice declarație trebuie să fie luată în sensul ei cel mai clar și literal, exceptînd pe acelea în care contextul și legile limbajului bine cunoscute, ne arată că termenii sînt figurativi, și nu literali; și tot ce este figurativ trebuie explicat prin alte părți ale Bibliei care sînt literale.”

Prin metoda mistică a lui Origen, este slabă speranța pentru vreo înțelegere uniformă atît a cărții lui Daniel cît și a Apocalipsei sau a oricărei alte cărți a Bibliei; deoarece sistemul acesta (dacă poate fi numit un sistem) nu cunoaște nici o lege, ci doar imaginația bogată a adepților lui; de aceea de partea lui sînt tot atît de variate interpretări ale Scripturii cît de deoebite sînt închipuirile diferiților scriitori.

„Prin metoda literală, totul este supus unei legi bine stabilite și definite clar; și privită din acest punct de vedere, cititorul va fi surprins să vadă cît de simple, de ușoare și clare devin imediat unele părți din Scriptură, care după oricare alt sistem, este întunecat și de nerezolvat. Se recunoaște deci, că în Biblie se folosesc multe figuri de stil, și că multe din cărțile luate în discuție, îndeosebi aceea a Apocalipsei, sînt îmbrăcate într-un limbaj simbolic; dar se susține de asemenea că Scripturile nu introduc nici o alegorie căreia să nu-i ofere un oarecare limbaj literal drept explicație. Acest volum este oferit ca o expunere a cărților lui Daniel și Apocalipsa după sistemul literal.” (Daniel și Apocalipsa (1897) p. 41).

În anii 1953 — 1957 Biserica A.Z.S. a publicat lucrarea „The Seventh-Day Adventist Bible Commentary”, un comentariu al întregii Biblii. Acest comentariu este de acord cu poziția principală a lui Smith cu privire la profețiile din Daniel și Apocalipsa, în același timp extinzând și clarificând unele interpretări. Dar principiul istoricist a rămas.

Față de futuristii care domină interpretarea profetică protestantă, Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt astăzi aproape singurii care susțin concepția istoricistă. Caracterizînd actuala scenă protestantă în interpretare profetică, Bernard Ramuno, nu mai face nici o mențiune deosebită a școlii istoriciste. El spune: „Printre protestanți se evidențiază trei școli principale: este școala premilenială care urmează metoda literală a interpretării profetice; școala amilenială care este spiritualistă în interpretare; și școala postmilenială care urmează drumul de mijloc între literal și spiritual. Este clar că rădăcina deosebirilor dintre ele rezidă în metoda de interpretare biblică”.

În timp ce Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt premilenialisti în ceea ce privește înțelesul literal al termenului, (ei cred că a doua venire a lui Hristos precede mileniul) ei nu aparțin școlii premileniale pe care o descrie Ramuno. Premilenialistii acestuia așteaptă să fie reedificat templul din Ierusalim, ca evreii să se întoarcă într-un mare număr la Hristos și ca timpul de har să continue în timpul mileniului: Amilenialistii săi spiritualizează multe dintre profeții.

Această observație este semnificativă prin aceea că demonstrează cum interpretarea profetică actuală a adventiștilor este mult ignorată de către cercetătorii actuali în domeniul interpretării profetice.

Un punct de deosebire dintre poziția adventistă și cea literalistă premilenialistă contemporană merită atenție. În timp ce Miller și adventiștii de mai târziu au afirmat că timpul de har se încheie odată cu a doua venire, premilenialistii literali așteaptă un mileniu în care să se împlinescă reînnoirea poporului ales al Vechiului Testament la Dumnezeu.

Împotriva acestor noțiuni literaliste, Adventiștii s-au ridicat de la început. Opoziția lor a fost evidentă, cu ocazia celei de a 12-a Conferințe Milerite, (1842) din care au fost excluși premilenialistii literalisti. Ei spuneau cu această ocazie: „Toate persoanele care cred că a doua venire a lui Hristos și prima înviere sînt cele două mari evenimente viitoare ale istoriei profetice, să fie invitați a-și înscrie numele lor ca membri ai acestei Conferințe”. (S.T./1 iunie 1842).

Printre primele exprimări clare ale acestui punct de vedere au fost câteva articole în Review and Herald în anii 1856 și 1857 scrise de J. H. Waggoner. Într-o carte tradînd acest subiect el spunea:

„Toate planurile harului lui Dumnezeu față de om sînt condiționate, așa cum binecuvîntările puse înaintea lui au fost condiționate: acestea le putea pretinde numai dacă împlinea condițiile. Noi considerăm că această profeție a fost condiționată, și ale cărei făgăduințe au fost pierdute.” (J. H. Waggoner — Împărăția lui Dumnezeu).

Adventiștii au așteptat împlinirea vechilor profeții după principiile bisericii creștine. Conferința cu privire la a doua venire ținută în Boston (1842) afirma că „profețiile Vechiului Testament s-au împlinit în ceea ce Evanghelia deja a făcut, sau rămîne să fie împlinit prin adunarea seminței spirituale a lui Abraam în noul Ierusalim.” (S. T. 1 iunie 1842).

Ellen G. White a stabilit principiul următor: „Planurile glorioase pe care El a urmărit să le aducă la îndeplinire prin Israel urmau să fie împlinite. Toți aceia care prin Hristos urmau să devină copii ai credinței trebuiau să fie socotii „sămînța lui Abraam”; ei aveau să fie moștenitori ai legămîntului făgăduinței.” (PP 467).

„Ceea ce Dumnezeu a intenționat să facă pentru păcătoși prin poporul ales, El va împlini în cele din urmă prin biserica Sa de astăzi.” (PP 713).

Concepția că profețiile pot fi date condiționat, concordă cu concepția generală adventistă și anume că voința celui în cauză și acțiunea lui pot schimba modul în care sînt aduse la îndeplinire planurile lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, premilenialistii literalisti accentuează suveranitatea lui Dumnezeu și susțin că din moment ce Dumnezeu nu poate să mai îndeplinească făgăduințele față de Abraam, urmașii după trup ai lui Abraam în viitor, trebuie să experimenteze împlinirea acelor făgăduințe glorioase.

Principiile generale de interpretare

Să ne întoarcem la principiile generale de interpretare pe care le-au urmat adventiștii. În domeniul profeției, contribuția milerită a fost vastă, dar în principiile generale, mileriiții au reprezentat diferițele biserici din care au venit, care de regulă urmau interpretarea protestantă.

Grupa mileriiților din care s-a cristalizat mai târziu biserica A.Z.S. a reprezentat și ea diferite concepții. Această grupă a făcut față nevoilor de a unifica credințele ei nu numai în domeniul interpretării profetice ci și în domeniul doctrinei. Acest proces s-a continuat pe o perioadă de aproximativ zece ani, din anul 1844 pînă în 1855. În tot acest timp conducătorii bisericii embrionare A.Z.S. au condus grupe de studii biblice, au ținut numeroase conferințe ajungînd în cele din urmă la uniformizarea credinței ei, și organizîndu-se în anul 1863.

Deși nimeni nu și-a propus ca țintă formularea unei hermeneutice sistematice prin care să se ajungă la această interpretare a Scripturii, unele principii au fost acceptate sau preluate din moștenirea denominațională protestantă. Natura acestor principii a devenit evidentă atunci cînd au fost adoptate și aparate învățăturile.

Cu toate că pînă acum nu s-a început încă o examinare aprofundată și completă a hermeneuticii adventiste, o cercetare modestă a literaturii din perioada de formare descoperă multe referințe la aceste principii.

1. **Sola Scriptura.** În cea de a cincea apariție a primelor publicații periodice publicate de grupa A.Z.S. în „Adevărul prezent” editat de unul din întemeietorii Bisericii A.Z.S. James White (1821-1881), găsim această afirmație: „Biblia este lumina noastră, călăuză noastră. Aceasta este regula de credință și practică.”

Tot în această revistă se afirmă poziția precumpănitoare a Biblii: „Biblia este harta noastră — călăuză noastră. Este singura noastră regulă de credință și practică, la care ne atașăm cu totul.”

Cînd în anul 1850 revista „Review and Herald” a urmat Adevărului Prezent, și ea a afirmat primatul Biblii: „Orice creștin este dator să ia Biblia ca o regulă desăvîrșită a credinței și datoriei. El trebuie să se roage cu căldură spre a fi ajutat de Duhul Sfînt în cercetarea Scripturilor pentru a afla adevărul întreg și toată datoria lui. El nu are libertatea să se întoarcă de la el pentru a-și cunoaște datoria prin oricare alt dar.”

Mustrînd pe cei ce adoptaseră regula „Biblia și tradiția” — J. N. Andrews (1829-1883) un remarcabil pastor al începutului Bisericii, într-un alt număr declara: „Răspunsul nostru este: Faceți din Cuvîntul lui Dumnezeu singura voastră regulă, primiți ceea ce este scris în el și respingeți tot ce nu vine din el. Faptul că lumea protestantă se bucură astăzi de instituiri fără temelii în Scriptură, și care au fost statornicite prin dezvoltarea treptată a marelui apozitii, poate fi luat în considerație numai prin aceea că Protestantismul a adoptat regula Romaniștilor în locul regulei lor.”

Întrebarea ridicată permanent de către aceia care au formulat principiile de credință a fost: „Este susținut de cuvîntul lui Dumnezeu?” Cu privire la interpretarea inacceptabilă a textului din Apoc. 1. 10, s-a afirmat categoric: „Sîntem împotriva acestei concepții deoarece ea nu este susținută de Cuvînt. De fapt ea este cu totul în afara sprijinului Sfințelor Scripturi. Alții se pot întemeia pe orice, dar noi facem apel numai la Cuvîntul lui Dumnezeu”. (R. H. 6 mai 1851).

În fața concepțiilor contradictorii ei vor lua „Biblia și numai Biblia ca singura revelație, ca una care

ne va descoperi adevărul". (J. H. Loughborough R. H. 4 sept. 1855).

Și iarăși „Dar în toate problemele de doctrină care se ridică în lumea teologică, trebuie să existe un teren pe care putem ancora; trebuie să fie un standard prin care să probăm și să hotărîm între păreri contrarii. Un astfel de standard este Cuvîntul lui Dumnezeu". (R. H. 11 nov. 1858).

2. Unitatea Scripturii. Unitatea Scripturii este afirmată într-un extras, dintr-o publicație contemporană: „Întreaga Biblie este străbătută de o însemnată idee — decăderea prin păcat și mîntuirea prin har; într-un cuvînt prin Isus Hristos Mîntuitorul. Această străbate prin tot Vechiul Testament care este un preluu al Noului Testament". (R. H. 20 mart. 1866).

Această susținere privitoare la unitatea Scripturilor este evidentă în toate aceste scrieri de la început, în care o parte din Scriptură este folosită continuu pentru a explica o altă parte. Este susținută totodată și unitatea autorului ei.

3. Scriptura să se explice pe ea însăși. Acest principiu este un corolar al principiului unității Scripturii. Se apelează la acest principiu de exemplu, într-un editorial din anul 1851 al lui James White: „Scriptura trebuie să explice o altă Scriptură, numai atunci o armonie se poate vedea asupra întregului". (R. H. 7 aprilie 1851).

4. Să se dea cuvîntelor Bibliei înțelesul lor corect. Cineva consemna într-o revistă din anul 1855: „Pentru a fi siguri cu privire la ceea ce spune un pasaj, trebuie să luăm în considerație însemnătatea cuvîntelor, după acceptarea unanimă și după folosirea lor peste tot în Scripturi; dacă un cuvînt are mai multe înțelesuri, luați în considerație legătura cu subiectul în discuție". (R. H. 4 sept. 1855).

Această regulă a fost extinsă în practică pentru a include și definierea cuvîntelor din limba originală. În acest fel termenii grecești și ebraici sînt adesea citați, precum și autoritatea înțelesului în termenii originali. Aceia care nu erau versați în limbile originale recurgeau frecvent la diferite traduceri pentru a clarifica înțelesul cuvîntelor.

5. Atenția la context și la temeiul istoric. Cu privire la scrierile apostolului Pavel din Rom. 14,1-6 este dată sugestia: „Dacă vrem să înțelegem corect aceste cuvinte ale apostolului, trebuie mai întîi să înțelegem subiectul pe care-l explicăm" (R.H. 21 april. 1851).

Această regulă este de repetate ori demonstrată ori de cîte ori se ridică întrebarea: Despre ce a vorbit scriitorul Bibliei, ce spune el și ce a înțeles el prin ceea ce a spus?

6. Biblia trebuie interpretată într-o exprimare clară, sigură și literală în cazul că nu se folosește o figură de stil.

Această regulă a fost o temă la care se recurgea foarte des atunci cînd criticii încercau să dărîme pozițiile susținute de adventiști. Cineva sublinia astfel această problemă:

„Niciodată nu mi-am dat seama de importanța faptului de a fi conștient de principii corecte de interpretare mai deplin, ca acum după ce am avut o întrevvedere cu un pastor al uneia dintre bisericile populare, care nega literalitatea și tangibilitatea oricărei învățături din Biblie. A doua venire a lui Hristos, moartea, învierea și de fapt tot ce învață ea ca temelie a credinței și a nădejzii, sînt desființate prin acest misticism, iar trecutul, prezentul și viitorul sînt toate aruncate în haos, fiind golite de formă și conținut. Însă există un remediu pentru toată această confuzie, și el trebuie găsit în folosirea principiilor literale de interpretare. Interpretează limbajul scrierilor sfînte așa cum faci și cu limbajul altor cărți, și atunci această greutate va fi trecută repede." (R.H. 29 aug. 1854).

J.N. Loughborough (1832—1924) s-a referit la aceeași problemă: „Frumusețea revelației divine a fost îndepărtată din mintea oamenilor de rînd, deoarece au fost învățați să presupună că Biblia nu trebuie înțeleasă așa cum glăsuiește, sau că sensul scriitorilor Bibliei nu este cuprins în Scripturi, ci că ele sînt mistice și au un înțeles ascuns. Dacă așa ar sta lucrurile, întrebăm: Cum putem ajunge la concepții drepte cu privire la acest cuvînt și la adevărata lui interpretare?" (R.H. 4 sept. 1855).

El continuă: „Admitem că sînt folosite și simboluri și acestea sînt explicate, dar trebuie să susținem că o declarație clară trebuie să fie înțeleasă în același fel ca atunci cînd este făcută în oricare altă carte. Nu ne putem forma o idee dreaptă despre caracterul lui Dumnezeu așa cum ne este descoperit în Cuvînt, dacă acesta nu este adevărat în acest domeniu. Dacă Dumnezeu a descoperit voia Sa într-o așa manieră încît omul nu o poate înțelege, și apoi a pronunțat în același Cuvînt condamnarea pentru aceia care n-au ascultat de voia Sa, trebuie să tragem nemijlocit con-

cluzia că El n-a manifestat niciuna din trăsăturile de caracter pe care Cuvîntul ni le prezintă a le avea Dumnezeu.".

În ceea ce privește înțelesul mistic și al izvorului său, Uriah Smith îl califică a fi „o interpretare ascunsă, spirituală și mistică a Cuvîntului lui Dumnezeu, care a fost introdusă de părinții filozofiei speculative și a fost continuată de succesorii lor pînă în timpul de față. Una dintre aceste persoane, Mosheim, vorbește astfel: „El au atribuit un sens dublu cuvîntelor Scripturii; unul literal, clar, evident, altul ascuns și misterios, care se prezintă tîmuit ca și cum ar fi sub vălul unei scrieri aparente.

„Pe primul l-au tratat cu cea mai mare neglijență și și-au îndreptat întreaga putere a geniului și priceperii lor pentru a descoperi pe cel de al doilea sau, cu alte cuvinte, ei s-au străduit să întunece mai de grabă Scripturile cu ficțiunile lor sterile decît să cerceteze sensul lor adevărat și natural.

„Dar după părerea unei mari părți a primilor comentatori, concepțiile opuse învățaturii literale și clare a Scripturii n-ar fi fost niciodată primite în biserică". (R.H. 24 nov. 1859).

Această antipatie față de înțelesul ascuns, misterios n-a fost intenționată să dirijeze tipologia sau amplificarea înțelesului literal, pe care un scriitor inspirat l-ar fi putut aduce. Regula că Scriptura explică Scriptura a avut grija de aceasta din urmă.

7. Principiul tipologic. Poate că cea mai timpurie declarație clară a acestui principiu după 1844 este aceea a lui O.R.L. Crosier care scrie cu privire la „Legea lui Moise" astfel: „Legea trebuie studiată și reamintită ca un model simplificat al marelui sistem de răsкупărare, care conține reprezentările simbolice ale lucrării începute de Mîntuitorul nostru la prima Sa venire cînd „a venit să împlinească Legea și să fie completată cu mîntuirea moștenirii răsкупărate spre lauda Slavei Sale. Mîntuirea este liberarea cîștigată prin plata unei răsкупărări, de unde reiese că nu este completă pînă cînd păcătosul nu va fi eliberat de sub stăpînirea și consecințele păcatului; pînă aici s-a întins umbra Legii".

Sînt repetate momentele aplicării sistemului tipologic cu referire la serviciile vechiului ritual. Cheia pentru această aplicare, așa cum am notat mai sus, au descoperit-o întemeietorii A.Z.S. în Epistola către Evrei, care vorbește despre un sanctuar cereș în care Isus Hristos slujește ca Proot. Cu privire la curățire, este declarat că a fost necesar deci ca și umbra lucrurilor din ceruri să fie curățită ca acestea; însă lucrurile cerești trebuiau curățite cu jertfe „mai bune decît acestea". (Evr. 9,23).

Așa cum am arătat la începutul acestui capitol, nu s-a încercat nici o revizuire a modului de in-

terpretare Adventist de Ziua a Șaptea de la 1844 pînă azi.

Cîteva jaloane spre principiile de interpretare recunoscute în perioada de formare au fost deja trasate. Teza prin care se afirmă că s-a făcut o mică schimbare în aceste principii, poate găsi o anumită confirmare într-un editorial care a apărut în două numere succesive din revista „Semnele Timpului” ieșită din pană lui E.J. Waggoner care urma să joace un rol important la epoca Conferința Generală a A.Z.S. din 1888.

În al doilea din aceste editoriale (6 ian. și 13 ian. 1787) Waggoner a rezumat principiile de interpretare care formaseră subiectul primului editorial, astfel:

„Am stabilit mai întîi că Biblia este adevărul absolut și că tot ce este în dezacord cu ea în cel mai mic amănunt nu trebuie să fie folosit. Al doilea, că Biblia, deși este formată din mai multe cărți, este o singură carte avînd un singur Autor; că există o armonie perfectă între toate părțile ei. Al treilea, că Biblia conține tot adevărul deoarece prin ea păcătosul „poate fi făcut desăvîrșit pentru orice lucrare bună”, și deci ea trebuie să fie propriul ei interpret. Al patrulea, că o parte a Bibliei nu poate fi înțeleasă pe deplin dacă este luată în afară de legătura ei cu întregul, sau fără referire la Biblia ca întreg. Nu există nici o carte în Biblie asupra căreia să nu fie aruncată o lumină din partea tuturor celorlalte cărți ale Bibliei.

În cele din urmă am arătat că un termen folosit într-un loc din Biblie, trebuie să aibă același înțeles în oricare altă parte în care se întâlnește, îndeosebi, dacă este în discuție același subiect.”

Waggoner și-a încheiat cel de al doilea editorial recomandînd multă grijă la alegerea și folosirea comentariilor.

Sperăm că o dezvoltare a acestor studii de hermeneutică poate deveni o trecere în revistă completă a întregii literaturi denominaționale pentru a putea trasa linia hermeneuticii bisericii.

Interpretarea aplicată Sabatului.

O demonstrație a principiilor de interpretare de la începutul bisericii adventiste se poate vedea în concepția A.Z.S. cu privire la Sabatul zilei a Șaptea, una dintre învățăturile lor cardinale.

În timpul Mișcării Millerite din anii 1840—1844, a fost pus în discuție și Sabatul, dar nu i s-a dat o atenție prea mare. Păzirea Sabatului printre mileritiști a început în anul 1844 cînd unii membri au citit literatura distribuită de Rachel Oakes (mai tîrziu Preston) o soră baptistă de ziua a Șaptea. T.M. Preble un proeminent pastor milerit, a cunoscut probabil Sabatul prin contactul cu păzitorii Sabatului de acolo. El a publicat un tractat cu

privire la Sabat care a fost citit de Josep Bates (1792-1872) unul din întemeietorii Bisericii A.Z.S. Convins, Bates însuși a scris două tractate despre Sabat, din care al doilea a fost citit de James White, întemeietorul principal al Bisericii A.Z.S. și de către soția sa. Amîndoi au început să păzească Sabatul în anul 1846. White și Bates erau amîndoi conducători influenți și prin ei învățătura despre Sabat s-a răspîndit la ceilalți adventiști dat fiind și ținerea unor conferințe în diverse regiuni, și editarea publicațiilor care susțineau Sabatul.

Atunci cînd s-a început publicarea unei reviste periodice în anul 1849, „Adevărul Prezent”, primele trei numere — primul publicat în iulie 1849 iar ultimul în august 1849 — au tratat exclusiv problema Sabatului.

Argumentul lor era că Scripturile susțin serbarea celei de a șaptea zi a săptămîinii, Sîmbăta. Ei au subliniat că Sabatul a fost instituit la sfîrșitul creațiunii (Gen. 2.2.3) și „a fost făcut în general pentru om și nu numai pentru Iudei”. (Marcu 2.27). A fost specificat în Decalog (Exod 20.8-11), dar și-a avut originea înainte de Sinai fiind seos în evidență nu numai în Gen. 2.3. ci și în Exodul 16 care descrie căderea manei, fapt petrecut cu aproximativ 30 de zile înainte de Sinai.

Din texte ca Mat. 5.17-33 ei au arătat că Decalogul este permanent obligatoriu și nu trebuie confundat cu legea ceremonială, care era vremelnică. Trecînd în Noul Testament ei au dovedit că Sabatul a fost întărit ea și în Vechiul Testament.

Aceleași numere din „Adevărul Prezent” au examinat diferitele texte citate de obicei pentru a demonstra desființarea Sabatului. Cu ocazia acestei examinări s-au stabilit aceste principii de interpretare, cum ar fi observarea temeiului istoric, importanța contextului, importanța înțelesului cuvintelor și a propozițiilor precum și analogia Scripturii.

Un alt articol examina dovezile prezentate în favoarea sabatului zilei întia și constata că fiecare dintre ele erau neconcludente atunci cînd se aplica interpretarea protestantă admisă în general.

Într-o publicație a vremii se prezentau 20 de motive pentru ținerea Sabatului ca zi sfîntă.

„Dacă principiul de bază al Protestantismului este corect și adevărat, adică faptul că Biblia singură fundamentează religia protestanților, atunci ziua a șaptea trebuie să fie adevărată și singurul Sabat al protestanților, căci altfel ținînd altă zi a săptămîinii ei nu ar avea un Sabat scripturistic.”

Aliniatul 18 muștră pe protestanți spunînd: „Ținerea cu stăruință a primei zile a săptămîinii în locul celei de a șaptea, a dat în realitate ocazie unei mari dispute în cadrul credinței protestante.

Într-o referire la poziția reformatorilor, aliniatul 15 spune: „Conducătorii reformatori n-au pretins niciodată pentru prima zi a săptămîinii numele de Sabat și n-au impus niciodată păzirea acestei zile prin vreo altă autoritate decît aceea a Bisericii”.

Rezumat și concluzii

O examinare preliminară a principiilor de interpretare urmată de adventiști descoperă că ei lucrau în cadrul sistemului protestant stabilit și n-au introdus reguli noi în interpretare. Ei au apelat continuu la Biblie și numai la Biblie ca sursa lor regulă de conștiință și practică religioasă. Ei și-au apărut credința prezentînd ceea ce ei au numit „dovada Bibliei”. Atît de puternic era întemeiată credința lor în Biblie încît au refuzat să scrie un crez formal, susținînd că Biblia era crezul lor.

În domeniul interpretării profetice ei au urmat în general, sistemul istoricist, standardul de interpretare protestantă. Astăzi se pare că ei sînt singurii promotori ai sistemului și a naturii condiționate a făgăduințelor lui Dumnezeu pentru Israelul spiritual.

La data cînd a fost organizată biserica A.Z.S. în anul 1863 s-a stabilit sistemul întregii doctrine. De la data aceea au fost aduse clarificări și amplificări, dar nu schimbări în fondul doctrinelor.

Acest lucru se poate aplica și cu privire la principiile interpretării. Acestea fiind moștenite din fondul protestant servesc și astăzi bisericii. Pe măsura ce biserica și-a dezvoltat propriul ei sistem educațional, aceste principii au fost reafirmate, și au început să fie stabilite mai clar și mai sistematic; este prima încercare a Bisericii de a-și etala într-o formă mai amănunțită și mai completă sistemul actual de interpretare. Încercări mai slabe au avut loc și în trecut.

Cu douăzeci de ani în urmă biserica a editat Comentariul Biblic (1953—1958) și a fost necesar să aibă o înțelegere clară a sistemului de interpretare ca bază a comentariilor. Deși acest sistem nu era stabilit decît parțial, s-au aplicat cu această ocazie cîteva dintre aceste principii care sînt demonstrate în diferitele comentarii făcute.

Intemeietorii Bisericii au pus o bună temelie. Nici unul dintre ei nu avea un grad avansat de educație. Dar lucrarea lor a suportat proba anilor și cercetarea n-a zdruncinat doctrinele așa cum au fost formulate care și astăzi alcătuiesc învățăturile Bisericii A.Z.S. Ele stau pe o temelie sigură, avînd drept suport, proba deceniilor cît și examinarea continuă a disciplinelor tot mai elevate în domeniul studiilor Biblice.

REDACȚIA

* Referat prezentat la Conferința de orientare ținută în Septembrie 1977.

-CĂMINUL- CERUL PE PĂMÎNT

Problema fericirii căminului nostru, este problema a cărei rezolvare solicită tot ceea ce este mai bun în ființa noastră. Multe cazuri nefericite fac adesea să curgă lacrimi amare, să vedem vieți dezorientate și să se ridice întrebări la care adesea nu se mai pot da răspunsuri pozitive.

O serie de cazuri dificile, stau pe agenda Comitetului Uniunii și a Comitetelor Conferințelor. În ultimul timp mulți au venit să stea de vorbă cu comitetele bisericesti pentru găsirea unor căi de rezolvare a unor probleme labirintice.

Avind în vedere cele de mai sus, am fost bucuros când am primit din partea fr. R.H. Pierson, președintele Organizației Mondiale A.Z.S. „Conferința Generală” citeva rânduri și un articol pentru revista noastră „Curierul Adventist”, ca urmare a unei invitații permanent valabile, ce i-am adresat-o de a ne trimite, din când în când câte un material pentru revista noastră.

Împreună cu articolul ce-l publicăm mai jos, transmitem frățietății salutul său, cu sublinierea dorinței sale ca Dumnezeu să binecuvinteze frumoasa noastră țară, lucrarea Domnului și pe noi toți.

Cindva, vorbeam cu o soră foarte necăjită din cauza unor probleme familiare. „Sint căsătorită de mai bine de treizeci de ani”, îmi mărturisea dinsa în mod confidențial. „dar n-am cunoscut niciodată, nici măcar o singură zi fericirea în viața mea de căsătorie. De fapt... nu mi-am iubit logodnicul înainte de a mă căsători cu el”.

Cît de trist! Nimic nu poate aduce mai multă fericire inimii omenești, decît un cămin în care iubirea să domnească. Și îmi imaginez că nimic nu poate aduce mai multă durere și stringere de inimă decît un cămin, unde legătura dragostei dintre soț și soție a dispărut sau n-a existat niciodată.

Este planul lui Dumnezeu ca soții și soțiile să aibă iubire unul pentru altul. Căminul lor, trebuie să fie un cămin fericit.

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. (Ef. 5, 25). „Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor” (vers. 28). „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii” (vers. 23).

„Un mini-cer pe pămînt; plin de o iubire și respect mutual, acest

ta este idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi.” „Căminul de pe pămînt trebuie să fie un simbol și școala pregătitoare pentru căminul ceresc”. (M.H. 363).

Seriu aceste rânduri adresindu-mă soților și soțiilor, cum și soților și soțiilor în devenire, care privesc înainte spre un cămin fericit, spre un mic cer, aici pe pămînt.

Dacă doriți să aveți un cămin fericit, atunci trebuie să depuneți eforturi pentru a face din căminul vostru un astfel de loc. Inspirația divină ne spune:

„Fă din căminul tău un Betel, un loc sfînt și consacrat. Păstrează terenul inimii pregătit prin manifestarea iubirii și a afecțiunii voastre reciproce. (C.T./114).

„Prima cerință a unui cămin creștin, este ca Domnul Hristos să fie întronat atît în inima soțului, cît și a soției, a mamei și a tatălui. Dacă în adevăr, Domnul Hristos ajunge să formeze în noi nădejdea slavei, atunci va exista o puternică unitate și dragoste în acel cămin”. (M.L./84).

O soră pe care o cunosc foarte bine îmi mărturisea faptul că în mai mult de douăzeci de ani de căsătorie, soțul ei nu i-a spus niciodată că o iubește. Nu este de mirare că acea căsătorie s-a destrămat, s-a încheiat cu destrămarea ei. Dacă manifestarea dragostei nu-și găsește locul în cămin, atunci căminul acela nu va putea niciodată să fie un loc al fericirii. Nu este suficient ca soțul și soția să aibă dragoste unul față de celălalt, ci trebuie ca să-și mărturisească adesea acest lucru.

Cunosc foarte bine o familie, în care atît soțul cît și soția sînt foarte devotați unul față de celălalt. Ei sînt căsătoriți de mai bine de o jumătate de secol, dar, lumina dragostei unul față de altul încă strălucește cu putere în ochii lor atunci cînd sînt împreună. Expresii ale încrederii mutuale și considerații sincere ce pornesc din inimile și de pe buzele lor, sînt dovezi ale adevăratei fericiri în căminul lor.

„Este nevoie de ceva mai mult decît numai de o privire binevoitoare pentru a face fericit un soț sau o soție. Căminul în care locuiește dragostea și unde ea își găsește expresie în priviri, în cuvinte și fapte, este un loc unde ingerii își găsesc plăcere să locuiască”.

Dragostea triumfează prin expresii de apreciere. Unii soți și unele soții sînt foarte generoase în a exprima cuvinte de apreciere la adresa prietenilor din afara căminurilor lor, dar sînt foarte zgîrciți atunci cînd este vorba de a rosti astfel de expresii de apreciere între ei. Atitudinea aceasta nu este bună. Este greșită. Cele mai calde cuvinte de apreciere ale noastre, trebuie să fie adresate celor pe care îi iubim cel mai mult.

Pentru a păstra focul dragostei conjugale arzînd cu strălucire în inimile soților și soțiilor, faptul acesta cere mai mult decît numai o privire sau cuvinte. „Dragostea

își găsește exprimarea în fapte”, ne reamintește serva Domnului. Uneori cel mai bun mijloc pe care un soț îl are spre a face ca soția sa să cunoască cît de mult el o iubește, este... de a folosi „prosopul de șters vasele”, să arunce gunoii, sau să facă alte lucruri mici, care trebuiesc făcute și care ar atrage aprecierea unei soții oboseite de lucrul zilei. De asemenea soția, cu sensibilitatea ei, poate cu chibzuință, face multe lucruri, în afara îndatoririlor ei, din care soțul să poată ști, că ea îl iubește ca-n primele zile ale căsătoriei lor.

Chibzuința — cum mai unge ea roata vieții! Cît de mult valorează ea atunci cînd soți și soții chibzuite își aduc aminte a săvîrși lucruri mici, mărunte, unul pentru celălalt, nu acele lucruri pe care ei le fac în mod obișnuit. Mă refer la acele „extra” mărunte lucruri. Nu uitați ziua de naștere și aniversările care pot fi „lucruri mărunte” dar care aduc fericire celor dragi. Am admirat întotdeauna pe un prieten al meu. Deși el și soția lui erau căsătoriți de foarte mulți ani, întotdeauna la aniversarea zilei lor de logodnă și căsătorie el sărbătorea acest lucru într-un cadru festiv. „Apreciez foarte mult acest lucru”, îmi confia soția lui.

„Cînd soțul meu îmi aduce violete, faptul acesta înseamnă foarte mult pentru mine”, îmi spunea nu de mult soția unui pastor, cu ocazia unei adunări publice. Faptul că ea și soțul ei erau căsătoriți de mai bine de treizeci de ani, n-a făcut ca aceste mici și „chibzuite atenții să vorbească — în limba lor parfumat — în dreptul soțului — a căruia soție iubea violetele.

Desigur că multe alte lucruri contribuie la construirea fericirii într-un cămin. „Bunătațea și dragostea, spiritul de bunăvoință și iertare vor fi binevenite. Dacă cineva greșește, atunci, celălalt trebuie să dea pe față iertarea creștină”. (M.L./84).

Cît de mulți soți și soții cu inimile zdrobite n-ar fi fost salvați, dacă ar fi dat ascultare acestor cuvinte: „Inima soției sale ar trebui să fie un mormînt pentru greșelile soțului, iar inima soțului un mormînt pentru greșelile soției.

(continuare pe cap. III-a)

Si unul... ca să-L ispitească, l-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Mat. 22, 35-39).

Prin Domnul Isus Hristos noi am primit mai mult decât un dar. Am primit viața, am primit totul. Tatăl „n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți...” (Rom. 8, 32). Ce gând sublim! Ce adevăr și ce realitate minunată! Marele Dăruitor L-a dat pentru noi toți pe Fiul Său iubit ca preț de răscumpărare. Tot prin El și împreună cu El ne dă fără plată toate lucrurile care sînt necesare fericirii noastre, bucuriei mîntuirii noastre.

Pentru ca noi să putem primi tot ce Tatăl e dispus să ne dea, El cere inima noastră ca s-o poată face primitoare a darurilor „nespus de mari și scumpe, ca prin ele să ne facem părtași ai firii dumnezeiești”. (2 Petru 1, 4). De aceea El zice: „Fiule dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. (Prov. 23, 26). Dumnezeu ne cere inima întreagă. El va inunda această inimă predată Lui, cu iubirea Sa, cu bunătatea Sa și cu îndurările Sale. Un astfel de suflet care a experimentat aceasta va putea zice: „Gustați și vedeți cît de bun este Domnul!” Iubirea și bunătatea lui Dumnezeu sînt pentru noi, ca lumina și căldura soarelui pentru viața vegetală. Primăvara, lumina și căldura soarelui face ca iarba să incolțească și mugurii copacilor să se deschidă. Dacă mai sînt încă frunze uscate cînd mugurii se deschid, frunzele uscate sînt silite să cadă. Cînd iubirea lui Dumnezeu stăpînește inima întreagă, atunci mugurii credinței și ai nădejzii vor sili frunzele uscate ale faptelor moarte să cadă, și să rămîină numai ce este viu. Lumina și căldura soarelui reinnoiesc viața vegetală. Iubirea și bunătatea lui Dumnezeu primite în inimă, reinnoiesc viața credinciosului. Lumina soarelui dă mii de nuanțe colorate la tot ce are viață, și le ia de la tot ce nu mai are viață. Cît de frumoasă este deci viața credinciosului trăită în toate nuanțele unui caracter creștin! Merită să fie trăită! Dumnezeu cere totul, ca să ne poată da totul. El va inunda inima noastră întreagă cu razele binefăcătoare ale iubirii și bunătății Sale. Așa precum în micile picături de rouă se reflectă lumina soarelui, și fiecare picătură de rouă un soare în miniatură, la fel, inima primitoare, va reflecta această iubire și bunătate „din toată inima din tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea”.

Despre David este scris, că era un bărbat după inima lui Dumnezeu. (Fapte 13, 22). Acest bărbat și-a predat inima sa cu totul lui Dumnezeu. Cînd fiul său Solomon urma să ocupe locul de conducător în Israel, el spuse fiului său următoarele cuvinte: „Și tu fiule, Solomone, cunoaște pe Dumnezeuul tatălui tău, și slujește-L cu toată inima, cu un suflet bineritor; căci Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate inchipuirile și toate gîndurile. Dacă-L vei căuta, se va lăsa găsit de tine; dar dacă-L vei părăsi, te va lepăda și El pe veci.” (1 Cron. 28, 9). În acest sfat părintesc, accentul era pus în mod deosebit pe o slujire a lui Dumnezeu din toată inima și cu un suflet bineritor. De cîtă bucurie, fericire și pace poate avea parte cel care primește sfatul dat lui Solomon!

„Să iubești
pe Domnul
Dumnezeul tău,
din toată
inima
ta!”

În raportul Sfințelor Scripturi stă scris despre Solomon, că „el iubea pe Domnul și se ținea de obiceiurile tatălui său David”. (1 Imp. 3, 3). „La Gabaoon Domnul S-a arătat în vis lui Solomon noaptea și i-a zis: „Cere ce vrei să-ți dau”. (1 Imp. 3, 5). Ce perspectivă a deschis Domnul înaintea acestui bărbat, care „iubea pe Domnul și se ținea de obiceiurile tatălui său David!”

„Cere ce vrei să-ți dau” îi spuse Domnul, Solomon folosi bine această ocazie de aur și zise: „Dă dar robului tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău...” Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. Și Dumnezeu a zis: „Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere ca să faci dreptate, voi face după cuvîntul tău. Îți voi da o inimă înțeleaptă, așa cum nu a fost nimeni înaintea ta, și nu se va mai scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îți voi da și ce nu ai cerut: bogății și slavă, așa încît în timpul

vieții tale nu va fi nici un împărat ca tine.” (1 Imp. 3, 10-13). De acum inima lui Solomon era pregătită a primi tot ce a vrut Domnul să-i dea.

„Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere, și cunoștințe multe ca nisipul de pe țărmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor răsăritului și toată înțelepciunea egiptenilor... el era mai înțelept decît orice om... și faima lui se răspîndise printre neamurile de primprejur... veneau oameni din toate popoarele să asculte înțelepciunea lui Solomon, din partea tuturor împăraților pămîntului care auziseră vorbindu-se despre înțelepciunea lui”. (1 Imp. 4, 29, 34).

„Domnul a înălțat tot mai mult pe Solomon, sub ochii întregului Israel și i-a făcut domnia mai strălucită decît a fost a oricărui împărat al lui Israel înaintea lui”. (1 Cron. 29, 25). Cu privire la zidirea Templului, Domnul a spus lui David: „Fiul tău Solomon îmi va zidi Casa și curțile; căci l-am ales ca fiu al Meu; și-i voi fi Tată!” (1 Cron. 28, 6). Solomon a zidit Casa Domnului în Ierusalim și Slava Domnului S-a arătat în această Casă. Domnul a spus apoi despre acest Templu: „Acum aleg și sfințesc Casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe veci, și voi avea întotdeauna ochii și inima Mea acolo”. (2 Cron. 7, 16). Ce privilegiu minunat pentru Solomon, ca el să clădească Templul Domnului! Ce privilegiu minunat pentru poporul Israel și ce onoare pentru ei ca Domnul să le spună: „Voi avea totdeauna ochii și inima Mea acolo”.

Domnul i-a dat lui Solomon slavă și cinste. „Toată lumea căuta să vadă pe Solomon și să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui”. (1 Imp. 10, 24). El a fost o binecuvîntare pentru poporul lui Dumnezeu. În timpul lui economia țării sale s-a dezvoltat foarte mult. A făcut ca argintul să fie tot așa de obișnuit la Ierusalim ca pietrele, și cedri tot așa de mulți ca smochinii din Egipt care cresc pe cîmpie”. (1 Imp. 10, 2). Chiar și Domnul Hristos a vorbit mai tirziu despre slava și faima lui Solomon.

Și acum să reflectăm, dacă acest raport frumos cu privire la viața lui Solomon mai putea fi continuat, pînă la ce culmi de dezvoltare ar fi putut ajunge el și prin el poporul Israel? Sau cel puțin dacă aici și-ar fi încheiat istoria vieții sale... Inșă, dureros, în viața lui s-a produs un declin spiritual, chiar un naufragiu spiritual.

În Sfînta Scriptură găsim scris în cîteva cuvinte următorul raport cu privire la doi bărbați. Unul Amația, iar celălalt Solomon. „Amația a ajuns împărat la vîrsta de două-

zeci și cinci de ani și a domnit douăzeci și nouă de ani la Ierusalim. Mamă-sa se chema Ioadan, din Ierusalim. El a făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui". (2 Cron. 25, 1, 2). „Cînd a îmbătrînit Solomon... inima nu i-a fost în totul a Domnului, Dumnezeuului său, cum fusese inima tatălui său David". (1 Imp. 11, 4). Din momentul în care inima lui n-a fost „în totul dată Domnului", s-a aplecat spre alți dumnezei. După ce inima i-a fost împărțită, Solomon și-a pierdut sensul vieții sale spirituale și aceasta rezultă clar din declarațiile sale îndoielnice cu privire la rostul vieții.

În viața lui Solomon acest „nu în totul" a fost hotărîtor. Nici nu se poate evalua paguba spirituală și materială suferită atît de el cît și de popor ca urmare a faptului că „inima nu i-a fost în totul a Domnului". Atunci cînd dintr-un întreg lipsește oricît de puțin, nu mai putem spune că este întreg. „Domnul își întinde privirile peste tot pămîntul ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui". (2 Cron. 16, 9). O inimă care nu mai este întreagă a Lui, este o inimă împărțită. Cînd inima este împărțită, atunci și slujirea este împărțită, este împărțit și interesul. Celor cu inima și cu interesul împărțit, Hristos le spune: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona". (Mat. 6, 24).

Aceste cuvinte „dar nu în totul" exprimă o stare sufletească lipsită de bucuria mîntuirii prin Isus Hristos. Ele constituiesc motivul multor slăbiciuni și multor înfringeri în viața de credință. Este și cauza multor neplăceri și necazuri în viața de comunitate. Cei care sînt cu inima împărțită, cred în Biblie, dar nu în totul. Ei îl urmează pe Hristos, dar nu în totul. Doresc o viață sfîntă și plăcută cu Dumnezeu, dar nu în totul. Ei îl iubesc pe Domnul, dar nu cu toată inima, nu cu tot sufletul și cugetul, și nu cu toată puterea lor. Acest „nu în totul" face viața spirituală lipsită de roadele Duhului Sfînt.

Nu cumva și inima ta este împărțită? Nu cumva ai ales să mergi pe calea ta proprie? Nu cumva te-ai abătut de la Dumnezeu? Nu cumva ai căutat bucurii gustînd din roadele neascultării? Iar acum cînd planurile îți sînt năruite, iar nădejțile îți sînt moarte, nu cumva ai rămas singur, izolat? Glasul care atîta vreme a vorbit inimii tale, dar de care nu ai vrut să ascuți, și se adresează din nou clar și lămurit: „Sculați-vă și plecați, căci

aici nu este odihnă pentru voi; căci din pricina spurcăciunii, vor fi dureri, vor fi dureri puternice". (Mica 2,10). Întoarce-te la casa Tatălui tău. El te invită zicînd: „Întoarce-te la Mine căci Eu te-am răscumpărat... Veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legămint veșnic ca să întăresc îndurările Mele față de David". (Is. 44,22; 55,4).

Nu asculta de îndemnurile lui Satan de a sta departe de Hristos pînă cînd ai devenit mai bun, pînă cînd te socotești destul de bun pentru a veni la Dumnezeu. Dacă vei aștepta pînă atunci, nu vei mai veni niciodată. Cînd Satana arată spre hainele tale murdare, repetă fîgăduința Mîntuitorului: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi da afară".

Probleme de isagogie

Evanghelia după Marcu

1. TITLUL: Cele mai timpurii manuscrise ale Evangheliei lui Marcu ce există, au ca titlu: „DUPĂ MARCU". Mult mai tîrziu, cînd termenul „Evanghelie — (gr. Evangelion) a ajuns să fie aplicat relatării vieții și lucrării Domnului Hristos, numai atunci expresia a fost încorporată în titlul acestei evanghelii.

2. AUTORUL: Mărturia unanimă a tradiției creștine îl prezintă pe Ioan-Marcu ca autor al Evangheliei ce-i poartă numele. Numele de Marcu derivă din latinescul „Marcus" și este cel de al doilea nume al scriitorului (Fapte 12,12, 25), primul său nume fiind Ioan (cap. 13,5, 13). Numele mamei sale era Maria (cap. 12,12), și ocupa o poziție de frunte în comunitatea din Ierusalim. Către casa ei s-a îndreptat apostolul Petru după ce îngerul l-a eliberat din închisoare (Fapte 12,12). Unii comentatori îl consideră ca făcînd parte dintre leviți și despre el se spune că ar fi fost tînărul care a fugit gol în noaptea cînd Domnul Hristos a fost prins (Marcu 14,51-52).

Ioan-Marcu era văr cu Barnaba (Col. 4,10), care cîndva, locuise în Cipru (Fapte 4,36). Casa lui Ioan-Marcu din Ierusalim se crede că era casa în care era situată cunoscuta „odăie de sus" (Marcu 14, 12-16), unde pentru un timp au locuit unii dintre apostoli după în-

(Ioan 6,37). Spune vrăjmașului că singele lui Isus Hristos te curățește de orice păcat.

Celor care nu sînt în totul ai Domnului, El le zice: „Apropiati-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă inimile, oameni cu inima împărțită". (Iacob 4,8). Acela care se predă pe deplin Domnului, va fi umplut pe deplin cu Duhul Sfînt. Numai atunci va sluji Domnului din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și cu toată puterea; numai atunci slujirea va fi fără rezerve și cu bucurie.

Moldovan Ioan

Pastor — Consilier Untune

vierea și înălțarea Domnului Hristos (Ioan 20,19; Fapte 1,13) și în care se adunau membrii primei biserici creștine din Ierusalim (Fapte 12,12).

Ioan-Marcu este cel care a însoțit pe Pavel și pe Barnaba în prima parte a celei dintîi călătorii misionare a lor (cap. 13,5, 13), nerămînînd însă pînă la sfîrșitul acestei călătorii cu ei, fapt ce mai tîrziu a dus la despărțirea dintre Pavel și Barnaba, acesta din urmă luîndu-l pe Ioan-Marcu au mers în Cipru (cap. 15,36-39). Mai tîrziu a lucrat cu apostolul Petru, iar Pavel îi reclamă prezența la Roma, ca un ajutor neprețuit și care arată că problemele trecutului erau „uitate" (1 Petru 5,13; Col. 4,10; 2 Tim. 4,11). Unii comentatori, cum de exemplu W. Whiston, emite ipoteza că evangelistul Ioan-Marcu era fiul apostolului Petru, pornind probabil de la afirmația apostolului pe care o găsim în 1 Petru 5,13, o expresie ce în greacă era „vizitată de bătrînii și venerabilii apostoli atunci cînd se refereau la tinerii lor colaboratori. Faptul că Evanghelia poartă numele unui om rămas atît de mult în umbră ca Marcu, poate fi o dovadă indirectă a autenticității ei și a faptului că el e autorul. Dacă această carte ar fi fost o contrafacere fără îndoială că i-ar fi fost atribuit numele unei persoane mai bine cunoscută care fusese personal cu Isus ca de pildă apostolul

Petru. Nu există deci un motiv temeinic de a pune la îndoială autenticitatea cărții sau faptul că Marcu nu ar fi autorul ei. Papias, episcop al cetății Hierapolis, cam la 10 mile depărtare de Colose și Laodicea, din Asia Mică, e cel dintâi scriitor cunoscut care vorbește de Marcu numindu-l autor al acestei Evanghelii. În lucrarea sa „Interpretările”, citat de Eusebiu (Istoria Bisericească 111.39.15; ed. Loeb. vol. 1, p. 297), se spune:

„Și Prezbiterul (foarte probabil prezbiterul Ioan) obișnuia să spună aceasta: „Marcu a devenit interpretul lui Petru și a scris exact tot ceea ce își amintea (în adevăr nu în ordine), de lucrurile spuse sau făcute de Domnul. Deoarece el nu auzise pe Domnul și nici nu-L urmasă, ci mai târziu, cum am spus, a urmat pe Petru, care obișnuia să dea învățătură așa cum cerea nevoia, dar nefăcând, ca să zicem așa, un aranjament al cuvintelor Domnului, așa că Marcu n-a făcut nimic greșit scriind lucrurile separat așa cum și le aducea aminte. El a dat unui lucru o mai mare atenție, dar n-a vrut să lase afară nimic din ceea ce auzise și nici să facă în ele afirmații false.”

Afirmația aceasta este în armonie cu referirea lui Petru la Marcu numindu-l „fiul meu” (1 Petru 5,13).

Relatarea lui Papias e luată în mare și lasă a se înțelege că Marcu a servit ca traducător pentru apostolul Petru când acesta se adresa unor ascultători în a căror limbă nu era versat, adică în țările unde nu era vorbită aramaica, limba maternă a lui Petru. (vezi F.A. 40). Probabil Marcu a tradus relatările lui Petru atât de des încât a ajuns să cunoască bine Evanghelia, fiind pregătit astfel să scrie relatarea Evangheliei sub inspirația Duhului Sfânt. Cei mai mulți teologi sînt de acord că raportul lui Marcu este cel mai timpuriu din cele patru Evanghelii.

Părinții Bisericii nu sînt de acord asupra faptului cum că Marcu a scris înainte sau după moartea lui Petru (C. anii 64-66 d. Hr.) Irineu din Lion (185 d. Hr.) declară că Evanghelia lui Marcu a fost scrisă după ce a murit Petru. (Contra Erezilor. 111.1.1). Clement din Alexandria (190 d. Hr.) pe de altă parte plasează scrierea lui Marcu pe timpul vieții lui Petru (Eusebiu, op. cit., VI. 14. 5-7; ed. Loeb. vol. 2, p. 47.49). Cea din urmă însă pare

să fie în acord cu informația dată. Dar oricare ar fi fost situația, scrierea acestei Evanghelii trebuie fără îndoială să fie plasată între anii 55 și 70 d. Hr.

Multe afirmații din Evanghelia după Marcu scot în evidență faptul că ea a fost scrisă pentru cititori ne-iudei. Cuvinte ca kenturion (latinescul centurio, „centurion” /sutaș/ cap. 15,39) și spekoulator (latinescul speculator, „ostaș de pază”. /călău/; cap. 6,27) sugerează că în timp ce era scrisă în grecește, limba cultă a vremii, ea era destinată pentru Romani. Se poate ca Marcu să fi folosit cuvinte grecești comune pentru acești slujbași, și nu latinești, dar pare că el, de repetate ori, a ales cuvinte latine în transliterare greacă datorită faptului că ele urmau să fie mai familiare pentru cititorii săi. El explică de exemplu sistemul monetar palestinian (cap. 12,42), evident pentru că cititorii săi nu-l cunoșteau. De asemenea el explică Paștele Iudaic (cap. 14,12) și obiceiurile Fariseilor (cap. 7,3,4). Traduce și diferite cuvinte și expresii aramaice (cap. 5,41; 7,34; 15,34). Nimic din toate acestea nu ar fi fost necesar pentru cititorii palestinieni. În același timp însă scriitorul fiind, în mod evident un Iudeu care cunoștea aramaica și bineînțeles Vechiul Testament, citează și din traducerea Septuaginta.

3. CADRUL ISTORIC. În ce privește cadrul istoric al vieții și lucrării Domnului Isus și al timpului în care Marcu își scrie evanghelia, el este același cu cel amintit în articolul precedent, cînd ne-am ocupat de evanghelia lui Matei.

4. TEMA. Evanghelia lui Marcu este cea mai scurtă. Totuși, în multe privințe este cea mai viguroasă și mai competentă dintre toate. Deși reprezintă numai două treimi din lungimea Evangheliei lui Matei, ea conține totuși relatarea celor mai multe din întâmplările ce le găsim în Evanghelia lui Matei. Stilul ei este concis, viguros, incisiv, viu, plastic și ne procură adesea detalii însemnate care nu sînt menționate de niciunul din ceilalți evangheliști.

Marcu scoate în evidență pe Isus ca Om de acțiune, în timp ce Matei îl prezintă ca Învățător. În felul acesta Marcu relatează aproape toate minunile care sînt prezentate de ceilalți doi scriitori sinoptici.

Evanghelistul Ioan-Marcu subliniază în mod deosebit puterea supra-

omenească a Domnului Hristos, ca o demonstrare a divinității Sale. Este drept că evanghelistul omite cele mai multe dintre cuvîntările Mintuitorului, pentru că scriitorul redă mai degrabă cele ce Domnul Hristos a făcut, decît cele ce a spus.

Un cuvînt caracteristic al lui Marcu este *eutheos* (sau *euthus*), „îndată”, pe care el îl folosește mult mai adesea decît toți ceilalți evangheliști laolaltă. (cap. 1,10).

Marcu relatează viața lui Hristos în cea mai mare măsură în ordine cronologică, și nu pe subiecte așa cum face Matei. Accentul lui asupra minunilor scoate în evidență scopul său de a sublinia marea putere a lui Dumnezeu așa cum este evidențiat de multele „semne” și „minuni” săvîrșite de Isus. Aceasta este mărturia de bază a lui Marcu privitor la divinitatea lui Isus, după cum în aceea a lui Matei este faptul că El a împlinit prezicerile profeților din vechime. Matei dovedește că Isus este Mesia pe temeiul faptului că El este Acela despre care au mărturisit profeții. Marcu dovedește că El este Mesia prin mărturia puterii Lui divine, care, era presupus că va fi mai convingătoare pentru cititorii săi, care erau creștini cu antecedente păgîne, probabil romane. De fapt, cînd Ioan-Marcu a luat pînă în mînă pentru ea vîn inspirație să scrie Evanghelia ce-i poartă numele, el avea în vedere „Neamurile”. Schema prezentată mai jos cuprinde numai fețele majore ale vieții și lucrării lui Isus.

- I. Pregătirea pentru lucrare, toamna anului 27 d.Hr., 1,1-13.
- II. Lucrarea în Galileea de la Paște, anii 29-30 d.Hr., 1,13 la 7,23.
  - A. Lucrarea în Galileea la începutul ei, 1,14-34.
  - B. India călătorie misionară, 1,35-34.
  - C. Lucrarea în Capernaum și împrejurimi, 2,1 la 3,19.
  - D. A doua călătorie misionară, 3,20 la 5,43.
  - E. A treia călătorie misionară, 6,1 la 7,23.
- III. Retragerea din lucrarea publică, din primăvară în toamnă, anul 30 d.Hr., 7,24 la 9,50.
  - A. Lucrarea în ținuturile din vecinătatea Galileii 7,24 la 8,10.
  - B. Privind spre cruce, 8,11 la 9,50.
- IV. Lucrarea din Perea, din toamnă în primăvară, anii 30-31, 10,1-52.
- V. Încheierea lucrării din Ierusalim, anul 31,11,1 la 15,47.
  - A. Conflictul cu cărturarii și Fariseii, 11,1 la 12,44.
  - B. Profeția lui Isus despre căderea Ierusalimului și despre a doua venire, 13,1-37.
  - C. Arestarea și judecarea lui Isus, 14,1 la 15,20.
  - D. Crucificarea și îngroparea lui Isus, 15,21-47.
- VI. Învierea; arătări după înviere, 16,1-20.

D. Florea
D. Popa

epistola

Sînt trei expresii ce au nevoie sã fie definite, mai înainte ca sã putem determina ce anume înseamnă expresia de la început: „Duhul Sfînt arãta”. Acestea sînt: „Locul prea Sfînt”, „Cortul sau Tabernacolul” și „sta”.

„Locul prea sfînt” (gr. ta hagia). Aceastã expresie se întîlnește de opt ori în Epistola cãtre Evrei și este tradusã dupã cum urmeazã:

1. Cap. 8, 2: „Locul prea sfînt” (sau Sanctuar în alte traduceri ca de exemplu Biblia de Ierusalim).

2. Cap. 9, 2: „Locul Sfînt”.

3. Cap. 9, 8: „Locul prea sfînt” (sau „Sanctuar în Biblia de Ierusalim”).

4. Cap. 9, 12: „Locul prea sfînt” (sau „Locul Sfînt” în versiunea K. J.).

5. Cap. 9, 24: „Locașul de închinare” (sau „Sanctuar — Biblia de Ierusalim, sau „Locurile Sfînte” dupã versiunea K. J.).

6. Cap. 9, 25: „Locul prea sfînt”.

7. Cap. 10, 19: „Locul prea sfînt” („Sanctuar” dupã Biblia de Ierusalim și „Sfînta Sfîntelor” în versiunea K. J.).

8. Cap. 13, 11: „Locul prea sfînt” („Sanctuar” în ambele versiuni citate mai sus).

Astfel putem vedea cã expresia greacã este tradusã în mod diferit în lucrãrile de care ne-am folosit în acest studiu și anume: traducerea romãnã de Cornilescu, traducerea Bibliiei de Ierusalim și o traducere relativ recentã și cunoscutã în limba englezã, King James.

Alte traduceri, cum este de exemplu „The American Review Version” este mai consecventã, traducînd expresia greceascã — „ta hagia” — cu „Locul Sfînt” de șapte ori și „Sanctuar” odatã (Ev. 8, 2).

Comentatorii și teologii ne spun cã originalul grecesc este la fel în opt cazuri și în toate aceste cazuri expresia este la plural, așa cum redã versiunea K. J. textul din Ev. 9, 24.

De reținut faptul cã expresia „Sanctuar”, înseamnă douã încăperi și așa ar trebui tradus atunci cînd se vorbește despre Sanctuar luat ca un tot.

Așa cum am mai arãtat în tratarea de pînã acum a Epistolei cãtre Evrei, expresia greceascã „ta hagia” este la plural indicînd „locurile sfînte” sau „Sanctuarul cerec luat ca un tot”. Aici, traducerea lui Cornilescu care redã expresia de șase ori cu „Locul prea sfînt”; odatã cu „Locul sfînt” și o datã cu „locaș de închinare” nu redã sensul originalului în afara textului din Ev. 9, 24.

Este deci clar cã aceastã expresie a fost tradusã de același autor în diferite feluri. El a fost influențat de propria sa judecatã sau concepție. Avînd în vedere cã expresia

CAPITOLUL 9. VERSETELE 8—10

„Duhul Sfînt arãta”. Unii creștini acordã o micã atenție Sanctuarului și serviciilor lui. Duhul Sfînt ne spune însă cã ritualul ebraic din vechea dispensațiune avea o deosebitã valoare spiritualã. Acest fapt face ca Sanctuarul și serviciile lui sã se ridice de la nivelul unor realitãți istorice, la realitatea unor înalte valori spirituale, a unei instituții profetice de o covîrșitoare importanțã simbolicã. Pentru cã Duhul Sfînt este interpretul divin al adevãrului. (Ioan 14,26).

„Drumul în Locul prea sfînt”. Sanctuarul și serviciile lui aveau menirea de a arãta cãile lui Dumnezeu în mîntuirea noastrã. Și așa a fost. Dar fãcînd acest lucru, ele au dat pe față și faptul cã erau trecãtoare și imperfecte, cã erau umbra imperfectã a unor realitãți cerești desãvîrșite. Dumnezeu este înfãțușat ca locuind între heruvimi, în Locul prea sfînt din Sanctuar, dar accesul la El îl putea avea numai o singurã persoanã. Pãgînii se puteau apropia numai pînã la curtea exterioarã, sau curtea Neamurilor. Femeile nu puteau sã ajungã mai departe de cea de a doua curte sau curtea femeilor. Cea de a treia curte, aceea a bãrbaților, era limita prescrisã pentru Iudei. Preoții aveau propria lor curte și privilegiul de a intra în prima despãrtiturã a Sanctuarului, în Sfin-

ta, dar și aceasta numai atunci cînd era numit sã meargã și cu un scop bine definit. Chiar și atunci, era o perdea care îi despãrtea de Șechina. din Locul prea sfînt sau Sfînta Sfîntelor și dincolo de aceastã perdea ei nu puteau trece. Numai singur marele preot, și acesta numai o singurã datã pe an, putea intra în prezența lui Dumnezeu. Numai el avea dreptul sã dea la o parte perdeaua și chiar și atunci, el trebuia sã fie acoperit de un nor de fum de tãmie „pentru ca sã nu moarã” (Lev. 16,13). Dupã ce pãtrundea dincolo de perdea, marele preot nu putea rãmîne în Sfînta Sfîntelor decît foarte puțîn timp; apoi trebuia sã mai treacã un an mai înainte ca el sã mai poatã apãrea din nou înaintea lui Dumnezeu, în Sfînta Sfîntelor.

Din cele de mai sus reiese clar faptul cã deși serviciile de la Sanctuar arãtau cã pãcãtosul POATE avea acces înaintea lui Dumnezeu, aranjamentul, modalitatea era departe de a fi satisfãcãtoare. Nu era o apropiere liberã de El, așa cum ne-o înfãțușeazã Evanghelia, sau așa cum primii noștri pãrinți, Adam și Eva aveau posibilitatea de acces la Dumnezeu în grãdina Eden. Era în adevãr posibil acest acces, dar numai pentru o singurã persoanã și numai o singurã datã într-un an.

către evrei

în sine este vitală unei înțelegeri corecte a textului, este regretabil că nu s-a păstrat înțelesul pe care originalul îl dă acestui text, acestei expresii.

În concluzie, să reținem faptul că expresia originală este la plural, în toate aceste cazuri, că expresia nu vrea să ne prezinte numai „Sfînta” sau numai „Sfînta Sfintelor” sau „Locul prea sfînt”, ci în toate textele citate originalul ne prezintă „Locurile sfînte” cuprinzînd „Sfînta” și Sfînta Sfintelor” sau „Locul prea sfînt” (Locașul de închinare) sau „Sanctuarul” expresia vizînd Sanctuarul ceresc.

Tabernacol sau cort, este cea de a doua expresie ce trebuie să fie înțeleasă și se referă — așa cum este folosită de apostolul Pavel în epistola către Evrei — atît la adevăratul cort din ceruri, care n-a fost făcut de mîinș omenești, cum și la Cortul Întîlnirii ridicat de Moise în pustie (Ev. 8,2; 9,11.12).

Deosebirea dintre aceste două corturi este clară. În Evr. 9, versetele 2,3 și 6, expresia este folosită într-un sens special, deosebit, așa cum n-o mai găsim în altă parte. Aici expresia „cortul dinții” înseamnă prima despărțitură a sanctuarului de pe pămînt; iar „partea a doua” a cortului, dincolo de perdeaua din lăuntru înseamnă „Sfînta Sfintelor” sau „Locul prea sfînt” al sanctuarului umbră, de pe pămînt.

„Cortul dinții” este menționat de Pavel și în Ev. 9,8 unde însemnătatea lui este legată de înțelegerea expresiei „Locul prea sfînt” din aceeași verset. Dacă „Locul prea sfînt” sau „Sfînta Sfintelor” înseamnă aici a doua despărțitură a Sanctuarului, atunci cortul dinții poate însemna Sfînta, sau prima despărțitură a Sanctuarului luat ca un tot. Dar dacă, așa cum am văzut „Sfînta Sfintelor” este o traducere greșită a expresiei originale grecești și ea trebuie să fie redată cu „locurile sfînte”, atunci, „cortul dinții” are aici însemnătatea Sanctuarului lui Moise, în contrast cu „Sanctuarul ceresc” fără a face deosebire între „Sfînta” și „Sfînta Sfintelor”. Aici apostolul Pavel, pune în contrast cele două legămînte (cap. 9,1) și vrea să ne spună că serviciile din Sanctuarul ceresc nu pot începe pînă ce nu se sfîrșesc serviciile în „cortul dinții” în Sanctuarul pămîntesc.

„Sta”, este a treia expresie pe care trebuie s-o definim. Expresia folosită în legătură cu Sanctuarul, nu denotă, în mod necesar clădirea ca atare. Nu se referă deci, în mod obligatoriu la clădirea cortului,

arătînd că ea stă, este bine făcută, zidită, ci aici, se referă la folosirea ei și mai de grabă înseamnă faptul că „își menține locul, poziția”, locul ce i-a fost conferit de divinitate. Aceasta în același mod în care vorbim despre o persoană sau instituție care își menține poziția sa la care a fost chemat sau ales, sau pentru care a fost adusă la existență. (în cazul instituției).

Cu aceste precizări făcute, sîntem în situația de a înțelege mai bine însemnătatea declarației că drumul, calea spre „Sfînta Sfintelor” sau — așa cum subliniam mai sus — spre „Locurile Sfînte” nu se putea face cunoscut atîta vreme cît cortul dinții mai era încă în funcție, mai erau încă valabile serviciile lui.

Asupra acestui pasaj sînt două interpretări. Prima interpretare este bazată pe greșita traducere a expresiei „Sfînta Sfintelor”, iar textul ne spune că drumul spre „Locul prea sfînt” nu era deschis atîta vreme cît serviciile de la cort sau templu se săvîrșeau în prima despărțitură a Sanctuarului. Deși această declarație este adevărată în sine, nu aceasta trebuie să fie însemnătatea ei. „În adevăr, era necesar, ca serviciul din „Sfînta” din „Locul Sfînt” să se încheie, mai înainte ca serviciul din „Locul prea sfînt”, sau „Sfînta Sfintelor” să poată începe (Lev. 16, 17). Dar autorul, în versetele anterioare, a spus cititorilor săi chiar lucrul acesta pe care de fapt îl cunoștea fiecare iudeu.

— Prin aceasta Duhul Sfînt arăta — Ce arăta oare Duhul Sfînt? Nu poate fi decît faptul că serviciul în prima despărțitură trebuia să înceze mai înainte ca serviciul în cea de a doua despărțitură să poată începe. Căci faptul acesta este chiar lucrul despre care El spune că Duhul Sfînt îl arăta ca însemnînd ceva, și un lucru nu poate arăta spre sine. Aceasta ar fi o tautologie și chiar ceva mai rău, ar fi fără sens, fără înțeles. Așa ceva nu poate fi pus în seama Duhului Sfînt. Ar însemna un raționament într-un circuit închis și ar face ca declarația importantă a Duhului Sfînt să devină o frazeologie goală. Ar fi echivalent — la un nivel coborît — cu un matematician care declară că șapte ori șapte este egal cu patruzeci și nouă. Toți vor admite acest adevăr. Apoi cu un ton solemn acesta va spune: „Faptul acesta are o mare semnificație”. Și care este această semnificație? Marea semnificație a acestui fapt, este că șapte ori șapte fac patruzeci și nouă!” De fapt el a spus... nimic! „Exact nimic”. El a ofensat

capacitatea intelectuală a ascultătorilor săi. Nu putem pune în seama Duhului Sfînt un asemenea nonsens.

Nu putem gândi că autorul n-a avut nimic în gîndul său atunci cînd ne dă o descriere detaliată a lucrării săvîrșite în cele două despărțituri ale Sanctuarului sau Tabernacolului, arătînd că serviciul în prima despărțitură a Sanctuarului a încetat mai înainte ca Marele Preot să intre în cea de a doua despărțitură, făcînd declarația solemnă că faptul acesta are o semnificație pe care Duhul Sfînt dorește s-o arate, ca apoi să aducă problema la un punct mort — arătînd că de fapt ceea ce Duhul Sfînt vrea să spună este faptul în sine. A pune în acest fel problema, ar însemna să reducă declarația Duhului Sfînt la o absurditate.

Problema devine și mai discutabilă, atunci cînd luăm cunoștință de faptul că în versetul 8 nu se spune nimic cu privire la prima sau a doua despărțitură a Sanctuarului, că menționează Sanctuarul sau Tabernacolul mozaic, cortul dinții, în contrast cu Locurile cerești, sau Sanctuarul din ceruri.

Al doilea punct de vedere susține că autorul face în acest verset o tranziție în argumentul său, de la Sanctuarul pămîntesc, la Sanctuarul ceresc, și aici începe să facă această analogie dintre Sanctuarul mozaic și cel ceresc, adevăratele Locuri Sfînte. Acest fapt este evident, este clar, pentru că restul capitolului nu prezintă altceva decît o comparație, un contrast între umbră și realitate. Singura întrebare ce s-ar ridica, ar fi aceea, unde se face această tranziție. Considerăm că acest lucru se săvîrșește în versetele 8—10.

Acest al doilea punct de vedere face ca Duhul Sfînt să așeze sigiliul aprobării Sale pe rîndurile vechiului Sanctuar, ca avînd o semnificație spirituală și face de asemenea o declarație divină, cum că drumul, calea spre Sanctuarul ceresc va fi deschisă atunci cînd Sanctuarul pămîntesc și-a îndeplinit și deci încheiat lucrarea pentru care a fost adus la ființă. Acest punct de vedere dă consistență întregului pasaj, face ca declarația Duhului Sfînt să fie de un vital interes, să aibă o semnificație vitală,

și să pregătească calea pentru o discuție cu privire la adevăratul cort în care slujește ca preot Domnul Hristos (Ev. 8, 2; 9, 11).

VERSETUL 9 :

„Care era o asemănare”. — Aici în acest verset, „care” se referă la întregul sistem levitic, și nu la o anumită parte, așa cum reiese în mod evident din versetele ce urmează. Se poate presupune totuși, că scriitorul avea în mod deosebit în mintea sa așezarea și aranjamentul Tabernacolului menționat, cum și serviciile lui care culminează cu serviciul din Ziua Ispășirii.

Pe cînd expresia „asemănare” sau „figură” așa cum redau alte traduceri expresia, poate însemna în unele cazuri și „tip” sau „compoziție preînchipuitoare”, cum sună traducerea noastră. Dar o traducere corectă care ne-ar apropia de original, ar fi „parabolă” (gr. parabolē). Expresia aceasta este semnificativă pentru studiul nostru. Există primejdia ca să punem un accent prea mare asupra expresiei „tip” și să încercăm a face ca micile detalii din Sanctuar, să-și găsească corespondentul în Sanctuarul ceresc. Asupra acestei primejdii sintem avertizați în capitolul 10, versetul 1, unde ni se spune că vechiul Tabernacol era „o umbră” și nu „înfrățirea reală a lucrurilor”. Aici este deci o „parabolă”. Din aceasta avem impresia că în linii generale cele două Sanctuare și serviciile lor sînt asemănătoare, dar sintem avertizați să nu încercăm a face ca fiecare detaliu, fiecare lucru mic din Sanctuarul din pustie, să-și aibă, sau să-i găsim corespondentul identic, în Sanctuarul din ceruri.

„Nu pot duce pe cel ce se închină... la desăvîrșire”. Dificultatea pe care autorul o scoate aici în evidență, este faptul că „darurile și jertfele” oferite „nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvîrșirea cerută de cugetul lui”. Aceasta era o carență vitală (de care noi ne-am ocupat în capitolele trecute), și principala obiecțiune făcută sistemului levitic.

„Pentru vremurile de acum”, sau pentru prezent. Pentru motive de tact, apostolul Pavel arată cum că serviciile din Sanctuarul pămîntesc sînt încă operatorii, sînt valabile încă, chiar dacă Domnul Hristos, ca Mijlocitor al unui legămînt mai bun (cap. 8, 6) S-a așezat deja la dreapta lui Dumnezeu în ceruri (cap. 1, 3; 9, 11, 12). În Templu, serviciile se desfășurau încă (cap. 8, 4) și la care se pare că mulți creștini veniți dintre iudei, luau parte. Numai cu timpul, acești convertiți dintre iudei ajungeau la înțelegerea că de fapt tipurile legii ceremoniale au fost împlinite în Domnul Hristos și în consecință, întreg sistemul ceremonial a ajuns la încheierea lui. Consiliul Bisericii din Ierusalim ajunsese la concluzia

că Neamurile, convertiții la creștinism dintre Neamuri, nu trebuiau obligați să se circumcidă și să tină legea lui Moise (Fapte 15), dar nu avem nici un raport cu privire la faptul că acest consiliu, acest comitet al Bisericii din Ierusalim, ar fi stabilit unele reguli pentru creștinii veniți dintre Iudei. În aparență, se lasă impresia că avînd în vedere conștiința lor, ei au fost lăsați să hotărască singuri în legătură cu îndeplinirea totală sau cel puțin a unora dintre prescripțiile legii mozaice (Rom. 14, 1, 5). În acest fel, avînd în vedere că serviciile Templului se desfășurau încă, și că mulți creștini iudei arătau respect față de ritualurile și ceremoniile legii mozaice, autorul se simțea liber să vorbească despre acest sistem ca fiind încă valabil la data cînd el scria epistola sa. Făcea aceasta cu scopul de a arăta, de a demonstra că ceva mai bun, mai perfect (ce făcea posibilă perfecțiunea) se inaugurasă.

„Aceasta, pentru că Dumnezeu cere perfecțiunea, desăvîrșirea de la poporul Său. În partea introductivă cuvîntării Sale de pe Muntele Fericirilor, Domnul Hristos declară: „Voi fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit” (Mat. 5, 48). Nădejdea apostolului Pavel cu privire la credincioșii din Biserică era aceea că desăvîrșiți și deplin încredințați, stăruiau în voia lui Dumnezeu, și de aceea își manifesta dorința de a înfrățea „pe orice om, desăvîrșit în Hristos” (Col. 1, 28). Faptul că această problemă a desăvîrșirii este o necesitate fundamentală în religie reiese în mod clar din declarația că „dacă desăvîrșirea ar fi fost cu puțință prin preoția Leviților... ce nevoie mai era să se ridice un alt Preot, după rînduiala lui Melchisedec... (Ev. 7, 11). Căci Legea n-a făcut nimic desăvîrșit... și nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie”. (Ev. 7, 19; 10, 1).

Desăvîrșirea este ținta, scopul lui Dumnezeu cu poporul Său și acest lucru nu poate fi atins oferind daruri și sacrificii, căci ele „nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvîrșire”.

Această lacună era inherentă serviciului „umbră”. Desigur nimeni nu poate crede că singele animalelor putea face ispășire pentru păcat. Iertarea pe care păcătoșii o primeau, nu-i făcea mai buni. Zi de zi cei păcătoși aduceau sacrificii și zi de zi preoții slujeau cu singele jertfelor și păcătoșul pleca cu asigurarea că păcatele îi sînt iertate.

Dar în ziua următoare serviciul era repetat și în acest fel lucrurile se permanentizau an de an.

Iertarea nu duce la desăvîrșire. Cineva poate fi iertat de mii de ori și totuși să continue să păcătuiească. Un iudeu putea aduce sacrificii la Sanctuar în fiecare zi

din viața sa și totuși să nu atingă niciodată perfecțiunea. Nici chiar „o mie de berbeci” nu puteau face acest lucru. Și cum „desăvîrșirea” este ținta finală, atunci ceva mai mult decît iertarea trebuia să fie obținută, dacă perfecțiunea trebuia să devină posibilă.

Există o idee a perfecțiunii în serviciile din Ziua de Ispășire. „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți, veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului”. (Lev. 16, 30). Aici, curățirea este adusă în atenție. Iertarea putea fi obținută în tot cursul anului prin serviciile ce se săvîrșeau în prima despărțitură a Sanctuarului. Dar o nouă zi venea, și cu această zi era promisiunea că „veți fi curățiți de toate păcatele voastre”. Aceasta însemna ceva mai mult decît numai iertarea; însemna curățirea, curățirea de orice păcat.

Dar nici chiar acest serviciu nu era satisfăcător. De îndată ce Ziua de Ispășire se încheia perdeaua bară din nou calea spre „Locul prea Sfînt”, și nimeni nu mai putea ajunge acolo timp de un an. Lui Israel i se prezenta în Ziua Ispășirii o privire asupra posibilităților ce-i stăteau înainte și apoi ușa le era închisă. Acest fapt arăta că drumul, calea nu era deschisă și că perfecțiunea nu putea fi obținută prin acest serviciu. Pentru atingerea acestui scop, trebuia să se găsească o cale mai bună.

Acest „ceva mai bun”, nu era prevăzut în V. Testament. Cineva putea să se întineze, sau să rostească ceva neînțelept cu buzele lui. El își mărturisea păcatul său, greșala sa și oferea sacrificiul cerut de legea mozaică și era iertat. El era fericit; și cu toate acestea el își dădea seama că mai sînt și alte păcate mult mai serioase pentru care el avea nevoie de iertare, dar care nu intrau sub incidența păcatelor neintenționate. Luat de vecinii săi păgîni spre exemplu, acesta lua parte la serbările păgîne, participînd la închinarea adusă lui Baal. El profana Sabatul, comitea adulter spiritual și lua în deșert numele Domnului.

Aceste toate păcate îi veneau în minte și-l copleșeau. Ce putea face el? Să aducă jertfe? Nu! Legea jertfelor pentru păcat prevedea posibilitatea de a aduce jertfe numai pentru păcatele fără voie — cu puține excepții — și cel în cauză avea sentimentul că păcatele sale erau prea mari ca să fie ispășite de către viața jertfită a unui animal. Atunci își amintea de păcatul lui David și de pocăința lui, de faptul că Dumnezeu nu dorește sacrificiile animalelor aduse pentru asemenea păcate. El aude pe David spunînd: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit; Dumnezeu, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită”. (Ps.

51, 17). El își pleacă inima sa înaintea lui Dumnezeu, își mărturisește păcatul și este iertat. El aduce înaintea lui Dumnezeu o inimă zdrobită și mihnită și Dumnezeu îi ascultă rugăciunea.

Experiența lui David arată în mod categoric că păcătoșii din Vechiul Testament înțelegeau valoarea limitată a sacrificiilor. Cum altfel putea spune David, după marea său păcat: „Ție nu-Ți plac arderile de tot”. (Ps. 51, 16). El știa că o inimă zdrobită, o inimă mihnită este ceea ce contează înaintea lui Dumnezeu, și nu singele animalelor.

Deci, în timp ce Israel, în sistemul sacrificiilor era învățat că și micile erori erau avute în vedere, și că fără vărsare de sînge nu putea fi iertare de păcat, ei au înțeles, de asemenea, că sacrificiile nu puteau face nici o dată desăvîrșiți pe cei ce le aduceau. Adevărata iertare putea fi obținută numai prin mărturisire și umilința sufletului, atunci cînd păcătosul cu o inimă zdrobită și un spirit mihnit venea înaintea lui Dumnezeu.

VERSETUL 10.

„Porunci... privitoare la mincări și băuturi”. Autorul pune în contrast darurile ceremoniale cu marea jertfă a Domnului Hristos, care trebuie să fie considerată ca atare. El face clar faptul că aceste ceremonii erau de mică valoare, atunci cînd era vorba de puritatea conștiinței și de perfecțiunea ce trebuia realizată în viața celui în cauză. Desigur, apostolul Pavel face aici referire la diferite mîncări și băuturi ce erau prevăzute în legea ceremonială. (Ex. 29, 30, 41; Lev. 2, 1-15; 23, 13, 18, 37; Num. 6, 15).

„Felurite spălături”. Erau foarte multe acte ceremoniale privind „felurite spălături” ceremoniale, pe care un iudeu trebuia să le îndeplinească. Unele dintre acestea au fost instituite de Dumnezeu, și aveau valoare în legătură cu principiile sanitare și curăția personală, pe lângă implicațiile spirituale pe care ele le puteau avea. Dar pe lângă aceste acte ceremoniale, conducătorii poporului Israel au adăugat cu timpul multe alte ceremonii privind diferitele spălături, pe care Dumnezeu nu le-a poruncit niciodată, dar pe care ei le-au impus cu forța.

„Pînă la o vreme de îndreptare”. Sistemul levitic este astfel în mod clar arătat ca fiind temporal. Ceremoniile sistemului levitic arată spre lucrarea lui Mesia și aveau să fie valabile numai pînă la venirea Domnului Hristos, a lui Mesia. Tranziția de la vechiul sistem, la cel nou, este numită în traducerea Cornilescu „o vreme de îndreptare”, sau de reformațiune, datorită tocmai abuzului actelor ceremoniale ale vechiului sistem levitic.

Exeget

În zilele de 28, 29 martie, 4 și 5 aprilie a. c. pastorii și prezbiterii din cele patru Conferințe: București, Cluj, Bacău și Sibiu, au avut bucuria de a fi laolaltă cu prilejul Conferinței de Orientare pe trim. I 1978, care s-a ținut în localitățile: Timișoara, București, Cluj și Suceava. Au participat pastorii și prezbiterii respectivi. Lucrările au fost conduse de președinții de Conferințe, prezenți fiind și delegații ai Comitetului Uniunii de Conferințe.

Referatele prezentate au tratat următoarele subiecte:

1. Medallion Ceaușescu. Doctrina, conceptul politic al Președintelui Nicolae Ceaușescu.

2. Interpretarea simbolurilor, tipurilor, alegoriilor și parabelor.

se: conceptul despre societatea multilateral dezvoltată, despre democrația socialistă, suveranitate și independență, întărirea securității și colaborării pe continentul european, instaurarea unei noi ordini economice și politice internaționale, înfăptuirea dezarmării generale și făurirea unei lumi fără arme, fără războaie, o lume a păcii, participarea activă la viața internațională a tuturor statelor, indiferent de mărimea sau orînduirea socială.

Dar prezentarea acestui concept politic nu poate fi completă fără a include și conceptul Președintelui N. Ceaușescu în problema libertăților religioase. În această privință Domnia Sa a spus: „Noi pornim constant de la necesitatea

Întîlnirea cu comitetele comunităților din jud. Ialomița în com. Progresul, 8 aprilie 1978

Această întîlnire a fost o continuare a momentelor înălțătoare și pline de entuziasm ale lui 26 ian. 1978, cînd țara întreagă a sărbătorit aniversarea a 60 de ani de viață și 45 de ani de muncă intensă în slujba poporului a Președintelui țării, Nicolae Ceaușescu. Cu acest prilej au fost evidențiate, odată mai mult, munca, gîndirea activă și concepția originală, novatoare, ale Conducătorului țării noastre. Și e numai drept ca dacă alții aduc elogi, cum spunea cu un prilej primul ministru al țării noastre: „pentru mine a constituit un prilej de o deosebită satisfacție aprecierile elogioase adresate României și Președintelui N. Ceaușescu de către Conducători de Stat, prim miniștri, de personalități marcante ale vieții politice, culturale și științifice”, noi, ca filii ai acestui țări, cu atât mai mult trebuie să apreciem prestigiul de care se bucură atât în țară cît și peste hotare Președintele țării noastre.

Opinia publică internațională este aceea care a desemnat concepția politică a Conducătorului țării noastre prin denumirea „Doctrina Ceaușescu”. Conceptul politic al său este larg cuprinzător, alături de ce privește politica internă cît și cea externă. În această doctrină sînt cuprin-

respectării conștiinței, deci și a conștiinței religioase a tuturor cetățenilor țării... În același timp am respectat și respectăm concepțiile altora, inclusiv credințele religioase și dreptul de a fi practicate... Dacă credința este o problemă de conștiință personală a fiecărui cetățean iar statutul cultelor este recunoscut de stat în conformitate cu Constituția țării, asigurînd practicarea de către cetățeni a unuia sau altuia dintre credințe, în același timp trebuie să spunem deschis, că toți cetățenii, indiferent de concepția lor filozofică sau credința lor religioasă, trebuie să respecte cu sfințenie legile țării”.

Reținem din luările de cuvînt ale vorbitorilor: „Sîntem născuți pe meleagurile acestei țări, ne tragem seva din pămîntul și istoria acestui popor și de aceea ne simțim datori să-l fim filii devotați. Stăm alături de unii care realizează și beneficiem de toate succesele mărețe ale țării. Dorim ca inima noastră să bată alături de inima întregii țări, făcîndu-ne datoria deplină față de patrie și popor”. „Ne impresionează munca și dăruirea conducătorului țării noastre, dorința lui de a cunoaște și

de a fi în mijlocul tuturor problemelor ce confruntă poporul nostru".

În încheiere, referatul a prezentat concluzii pe care și le-au însușit și vorbitorii, după cum urmează: „Ca cetățeni ai patriei noastre, și membri și deservenți ai Cultului Creștin A.Z.S. ne bucurăm de faptul că politica țării noastre, conceptul politic al Președintelui Nicolae Ceaușescu, așează la loc de frunte OMUL, grija pentru binele și fericirea lui și pacea și armonia în lumea întreagă. Ne manifestăm adevărată totală față de aceste deziderate înălțătoare și împreună cu toți ceilalți cetățeni vom munci cu sîrg și loialitate, pentru binele și prosperitatea scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România, ca în felul acesta, alături de celelalte state, țara noastră să-și aducă contribuția ei la fătura unei lumi mai bune, unei lumi a păcii, pentru fericirea și bucuria tuturor locuitorilor planetei noastre.

Al doilea referat a fost de asemenea apreciat de participanți ca fiind de un real folos pentru slujitorii bisericii, deoarece problema unei juste interpretări, și în special interpretarea simbolurilor, tipurilor, alegoriilor și parabolilor, are o mare importanță pentru a feri biserica de erezii și rătăcirii. Printre regulile privilegiate la interpretare, prezentate în referat, reținem ideea „dacă aceste cercetări nu oferă soluții pentru simbolurile neinterpretate în text, este mai înțelept să taci decît să speculezi”. ... O interpretare care ține seama de sugestiile cuprinse în referat va aduce claritate pentru ascultătorii doritori de a cunoaște adevărul.

Redăm în continuare câteva din ideile exprimate de vorbitori:

„Referatul teologic este un material important și binevenit pentru noi toți. Să respectăm sfaturile referatului în interpretarea Sfințelor Scripturi”.

„Este bine să cunoaștem aceste reguli de interpretare ca să nu ne rătăcim și să știm a respecta interpretarea oficială a bisericii A.Z.S.”.

„Sînt fericit pentru această posibilitate de participare la această Conferință. Mă bucur că am putut înțelege referatele în limba mea maternă”.

„Să fim atenți ca nu cumva să ne semeșim prin prea multă înțelepciune. Să instrum pe membri de a prețui Comunitatea în care primim lumina. Să fie respectat pastorul și sfatul lui să fie prețuit conform celor din epistola către Evrei 13,17”.

„Gîndurile acestea de aici să fie prezentate în Comunitățile noastre, ele constitind o hrană bună și curată”.

La încheierea Conferinței de Orientare s-a votat în unanimitate trimiterea unei telegramme către Președintele țării noastre, N. Ceaușescu.

În cursul lunilor Ianuarie — aprilie 1978, s-au ținut consfătuiri cu membrii noilor comitete de conducere ale Comunităților atese cu prilejul lucrărilor electivale la Comunități în lunile sept.— oct. 1977.

Consfătuirile s-au ținut fie în cadrul districtului, fie mai multe districte la un loc sau chiar pe județ. Au participat delegații de la Conferințele respective și din Conducerea Uniunii de Conferințe. Aceste întâlniri s-au dovedit de un folos real pentru cei ce poartă răspunderea în Comunități, ei avînd prilejul să cunoască mai precis îndatoririle ce le revin atît în cadrul bisericii ca și pe tărîm social, și în același timp s-au lămurit diferite probleme ce s-au ivit cu acest prilej. Participanții și-au exprimat recunoștința și mulțumirea lor pentru prilejul ce l-au avut de a fi laolaltă cit și pentru sfaturile și îndrumările primite.

M. T. PIRVAN

Secretarul Uniunii de Conferințe
A. Z. S.

I N M E M O R I A M

Sînt rari stejarii la cîmpie, dar atunci cînd îi întîlnești, ai să constăți că n-au crescut înalți, ci dezvoltăți, avînd o coroană întinsă și rădăcini adînci înfipte în pămîntul tare, ca să poată rezista vînturilor cu un frunziș bogat, o adevărată binecuvîntare pentru păsările cerului.

Așa se poate spune despre cel ce a fost pastorul pensionar Coconcea Tudor născut în anul 1890... în Comuna Bucu, din județul Ialomița și decedat în ziua de 29 aprilie 1978 în orașul Băicoi, Jud. Prahova.

Penultimul dintre cei unsprezece lăstari ai familiei, fr. T. Coconcea a cunoscut de mic valoarea muncii, a sirguinței și a suferinței.

La vîrsta de 9 ani, în anul 1899, face cunoștință cu solia adventă la Mangalia unde se mutaseră părinții săi. Mai tîrziu, în 1917 aflîndu-se la Pitești într-un lagăr de prizonieri, face cunoștință cu Ion Drăgușin, unul dintre primii credincioși Adventiști din Alexandria, care îi explică principiile soliei advente, pe care le îmbrățișează cu dragă inimă, ele răspunzînd căutărilor sufletului său.

În 1918, eliberat din lagăr, se întoarce la Constanța la unitatea sa, unde înfițește pe sergentul Scarlat Popa, cu care va adînci cunoștințele scripturistice. Și la 20 octombrie 1920, vor cobori împreună în apa botezului, botezați fiind de către fr. Petre P. Paulini, la data aceea președintele Uniunii.

În anii 1924-1925 urmează cursurile Seminarului A.Z.S. de la Focșani și apoi este angajat ca lucrător la Constanța în anul 1925. În anul 1926 este mutat la București

la Uniune la serviciul contabilității, iar în 1930 îl găsim la Ploiești tot la serviciul contabilității. Anul 1937 aduce consecrarea sa ca pastor al Bisericii A.Z.S. A activat la Rimnicu Sărat, Brăila, Bazargic, Tulcea pînă în anul 1953 cînd este pensionat.

A fost un activ slujitor al lui Dumnezeu, care a servit în curăție de inimă lui Dumnezeu și bisericii. Era adesea trist în fața imperfecțiunilor omenești, dar niciodată descurajat, niciodată doborît, deși a trecut prin multe încercări și suferinți.

După o lungă și grea suferință închide ochii în nădejdea Evangheliei pe care a propovăduit-o în toată viața sa.

Serviciul înmormîntării a avut loc la Băicoi. Cu inimile intristate, soția care l-a îngrijit cu mult devotament în tot timpul suferinței sale precum și cei patru copii ai săi, cu toții credincioși speranței advente, și un grup de frați și surori din Com. Băicoi și împrejurimi, l-au însoțit la locul odihnei lui temporare. Au fost prezenți de asemenea frații pastori Popescu Nicolae, Președintele Conferinței București, Faluvegy Desideriu, Consilier Conf. București, fr. Măndoiu Stelian, frații pastori-pensionari: Ciovică Gheorghe și Marinescu Victor și Dumitru Popa președintele Uniunii, care au rostit Cuvîntul mingîietor al Scripturii pentru cel îndurerat.

Putem spune și noi în fața durerilor ce ne încearcă: „Ferițiți morții care mor în Domnul”.

Comitetul Uniunii

Poate din slăbiciune spirituală sau din neștiință, s-a discutat prea mult despre felul în care noi, oamenii credinței, ar trebui să ne îmbrăcăm și să ne prezentăm în societate. În discuții se constată adesea nepotriviri în legătură cu înțelesul pe care cei ce discută, îl dau cuvintelor întrebunțate. Nereușind să se pună de acord, extravaganții și neglijenții se acuză reciproc, angajându-se în discuții interminabile și uită problemele esențiale ale vieții creștine: umilința, răbdarea, blindețea și îngăduința iubitoare.

Scrierile inspirate consacra mult mai mult spațiu pentru a combate lăcomia, mândria, invidia, spiritul de critică și răutatea inimii decît finutei vestimentare. Un studiu nepărtinitor al acestora, cu rugăciune și consacrare a inimii, ar smulge vâlul ignoranței și al ambițiilor nesfinte și ar conduce la înțelegeri și armonie frățească. Desigur e necesar să strecurăm țințarul dar să nu înghițim cămila. Să ne ocupăm și de ținuta vestimentară dar să nu facem din aceasta tema centrală, esența religiei. Trebuie ca fondul să primeze forme și valorile spirituale să fie așezate mai presus de înfățișarea exterioară. Un suflet împodobit cu bunătate, smerenie, blindețe și îndelungă răbdare va da pe față o comportare aleasă. Și să nu uităm: cine vrea să învețe pe alții, să-și cunoască bine tema și pe sine însuși. Căci s-ar putea să încerce să combată mândria prin îngimfare și răutatea prin invidie. Și după cum bine știm, cu Belzeub nu pot fi scoși demonii. În spiritul acestor considerații aș dori să abordăm acest subiect și rog pe Cel de Sus să reverse asupra noastră lumina înțelepciunii Sale „curate, blinde, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire și nefățarnică“ (Iacob 3,17).

Cu excepția unor cazuri speciale, cum era cel al profeților în dispensațiunea mozaică, privitor la ținuta vestimentară, Biblia nu dă rețete. Dacă în anumite pasaje ale scrierilor ei, serva Domnului prescrie reguli precise, ea nu face altceva decît aplică principii generale la situații existente într-un timp și loc anumit. În scopul de a obține mai multă claritate, să examinăm fără prejudecăți câteva principii generale din care trebuie să decurgă comportamentul nostru în ce privește ținuta vestimentară.

1. Grija pentru sănătate.

Credinciosul recunoaște drepturile lui Dumnezeu asupra ființei sale și simte o plăcută datorie de a-și păstra și întări toate facultățile sale fizice, mintale și spirituale, în vederea unui serviciu cât mai eficient. Ținînd seama de strînsa corelație dintre minte și corp, de influența reciprocă dintre ele, pozitivă sau negativă, în alegerea îmbrăcămînții el va ține seama de sănătate, căutînd curățenia, confortul și protecția împotriva factorilor dăunători. Părintele Ceresc se adresează oricărui copil al Său cu duioasele cuvinte: „Prea iubite, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească asemenea sufletului tău“. (3 Ioan 2). „Advenștii trebuie să se îmbrace curat“. (1/T 242). Nu este

„Surorile creștine, în orice timp să se îmbrace plăcut... așa cum le permite ocupația lor“. (Id. 440). „În îmbrăcăminte ca și în celelalte lucruri, avem prilejul să preamărim pe Creatorul nostru. El dorește ca veșmintele noastre să fie bine aranjate, potrivite și să cadă bine“. (Ed. 323).

3. Modestie și simplitate.

În timp ce prețuim frumosul în îmbrăcăminte, nu trebuie să-l idolatrizăm. Valorile sufletului sînt superioare. „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcăminte hainelor. Ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blind și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“. (1 Petru 3,34). „Este bine să iubim frumosul și să tindem spre el. Dar Dumnezeu dorește ca mai întîi să iubim și să tindem către frumusețea cea mai înaltă, acea frumusețe netrecătoare, frumusețea caracterului“. (Ed. 323).

Cînd „podoaba de afară“ este o expresie naturală a „curăției nepieritoare a unui duh blind și liniștit“, s-a realizat un echilibru fericit.

Natura se caracterizează printr-o frumusețe simplă. Sufletul curat, modest și inteligent va prețui simplitatea, nesocotind extravaganța și inzorzonarea. El nu-și va etala propria persoană nici nu va disprețui pe ceilalți, ei se va integra fără zgomot în mediul social în care trăiește.

„Dumnezeu este dezgustat de mândria care se manifestă printre preținșii creștini... Cei care se închină la altarul modei nu au decît puțină țîrie de caracter... Pretutindeni întîlnim femei a căror întreagă inimă și minte și preocupare sînt absorbite în totul de dragostea lor de îmbrăcăminte și de paradă.“ (4/T 667).

„Nici chiar ziua de Sabat și serviciile divine nu sînt scutite. Mai mult, oferă ocazie de a face mare paradă... Biserica e transformată în loc de promenadă, dîndu-se mai multă atenție îmbrăcămînții decît prediciei... Simplitatea este indispensabilă dezvoltării caracterului“. — (Ed. 231).

„O minte cultivată se va descoperi în alegerea unei îmbrăcămînți simple și potrivite. Simplitatea în îmbrăcăminte, unită cu o purtare modestă, vor face mult în a înconjură pe cei ce o practică cu acea atmosferă de sfîntă rezervă care va fi pentru ei un scut contra a miș de primedii“. (Ed. 232).

Dar să nu cădem în extrema de a respinge un model de îmbrăcăminte numai de dragul de a fi deosebiți. Pana inspirată notează: „Noi ca popor nu credem că este

ȚINUTA VESTIMENTARA A CREȘTINULUI

permis ca, de dragul vreunui articol de îmbrăcăminte dictat de influențe, să slăbim, să deformăm, să degradăm sau să stingherim activitatea vreunui organ al corpului.

2. Frumosul nu trebuie ignorat.

Dumnezeu iubește frumosul și copiii Săi I se vor asemăna. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui“. (Ecl. 3,11). Uitați-vă cu băgare de seamă cum crește crinii. Nici chiar Solomon în toată slava lui nu s-a îmbrăcat ca unii din ei“. (Mat. 6,28,29).

Prin forme și culori de o infinită diversitate, Creatorul Și-a exteriorizat o parte din frumusețea Sa. Pămîntul, chiar pătat de urmele păcatului, este plin de priveliști care incîntă ochiul și delectează inima. Pădurea și florile, cerul instelat și bobul de rouă, curcubeul și aripile multicolore ale unui neobservat fluture, toate vorbesc inimilor deschise despre o Ființă Minunată care iubește frumosul.

Frumusețea în îmbrăcăminte nu contravine spiritului credinței noastre. „Îmbrăcăminte creștinilor trebuie să fie plăcută“, (1/T 403).

de datoria noastră de a ieși din lume și a fi demodați. Dacă avem un mod de îmbrăcăminte plăcut, cuviincios, modest și confortabil și dacă cei din jur aleg să se îmbrace ca noi, să schimbăm oare felul nostru de îmbrăcăminte pentru a ne deosebi de ei? Nu. Noi nu trebuie să fim ciudați sau singulari în îmbrăcăminte noastră numai cu scopul de a nu fi la fel cu ceilalți. Creștinii trebuie să fie sarea pământului și lumina lumii. Îmbrăcăminte lor trebuie să fie plăcută și modestă. (1/T 403). „Există o cale de mijloc în toate acestea. O, de am găsi cu toții acea poziție și am păstra-o!” (id. 404).

Modestia este deci „o cale de mijloc”, este evitarea stridentelor, extravagantelor, singularității, dorinței de afirmare a eului, a sfidării bunului gust și disprețuirii semenilor noștri. Inzorzonată sau îmbrăcată în haine soioase, mândria o găsești la extreme, căci ea caută cu orice preț să se afirme, fie prin podoabele ei, fie prin „sfințenia” ei. Și în această privință e bine să nu uităm nevoia de a curăți „partea din lăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată”. (Mat. 23,26).

4. Principiul economiei.

Apostolul Pavel ne avertizează împotriva purtării de podoabe (1 Tim. 2,9), atît din motive de modestie cit și de economie. Timpul și valorile materiale aparțin lui Dumnezeu și ne-au fost date spre administrare. (Hagai 2,8; 1 Cor. 4,1). Nu, ne putem permite să le risipim în satisfacerea mindriei și pretențiilor capricioase ale pornirilor.

„În multe familii sînt prea multe pretenții față de posibilitățile de cîștig. Tatăl, nefiind în stare să facă față, este ispitit să devină necinstit. Urmarea este rușinea și nenorocirea”. (Ed. 231).

Îmbrăcăminte realizată cu prețul neglijării educației, a spiritualității noastre și a copiilor noștri, și prin înăbușirea dragostei față de aproapele, e prea scump plătită.

5. Buna cuviință și ținuta vestimentară.

Buna cuviință cuprinde mai mult decît modestia. Ea vizează respectul față de Dumnezeu și valorile morale descoperite de El. Acest aspect raportat la ținuta vestimentară este mai greu de înțeles, de aceea îi vom consacra un spațiu mai mare.

Sîntem răspunzători nu numai pentru păcatele făptuite de noi ci și pentru cele pe care le-au făptuit și alții sub influența noastră sau pe care le-am fi putut împiedica printr-o dreaptă exercitare a influenței. Dacă în mod conștient, prin îmbrăcăminte noastră devenim o piatră

de poticnire să dăm ascultare sfatului divin: „Vreau dar ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfiat”, (1 Tim. 2,8) spunea apostolul Pavel. Același sfat se potrivește și bărbaților.

Deși nu sîntem chemați să ne potrivim ținuta după ambițiile și pretențiile cuiva, trebuie să se țină totuși seama de mentalitatea oamenilor și de semnificația pe care ei o atribuie unui anumit fel de a fi. Aici se potrivește sfatul: „feriți-vă de orice aparență rea”. (1 Tes. 5,22). Față de oamenii sinceri trebuie să fim înțelepți chiar atunci cînd au prejudecăți. „Noi care sîntem slabi, sîntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne placem nouă înșine”. (Rom. 15, 1) căci „vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire”. (Mat. 18,7). Pentru a nu pricinui daune spirituale celor sinceri și bine intenționați, sîntem nevoiți uneori să renunțăm la unele lucruri care nu afectează în mod direct un principiu moral. Aci să urmărim exemplul marelui apostol Pavel care zice: „Am fost slab cu cei slabi, m-am făcut tuturor totul ca oricum să cîștig pe unii din ei... Mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor căutînd nu folosul meu ci al celor mai mulți, ca să fie mîntuiți”. (1 Cor. 9,22; 10,33). Dacă într-un fel sau altul pricinuim alunecarea sau pierderea cuiva, chiar prin ceva care nu este un rău în sine, nu călcăm noi porunca iubirii și nu ne facem noi vinovați deucidere? Sîntem datori să privim lucrurile mai profund decît sîntem obișnuiți s-o facem!

De-a lungul timpului și în diverse locuri, ținuta vestimentară a îndeplinit și mai îndeplinește încă la unele popoare mai mult decît la altele, o funcție de limbaj. Deși poate că astăzi mai puțin decît în trecut, prin vestimentație se comunică ceva. Profesia și gradul cuiva, ziua de nuntă a miresei, decesul unui prieten sau unei rude, respectul sau disprețul față de cele sfinte, toate acestea se comunică limpede și prin vestimentație. Această funcție a vestimentației i-o atribuie societatea. Ca și în cazul limbajului verbal, semnificația atribuită elementelor ținutei vestimentare diferă după timp și loc. Spre exemplu, dacă în unele locuri capul acoperit este un semn al respectului, în alte locuri poate fi socotit o profanare. Dacă pe timpuri, scoaterea încălțămîntei arăta respectul față de un loc sfînt, astăzi, această semnificație, se mai păstrează doar la puține popoare. Deci, semnificația atribuită cîndva și undeva unei vestimentații, se modifică, se transformă sau dispare odată cu trecerea timpului. Neînțelegerea faptului că limbajul vestimentației diferă după timp, loc și împrejurări, poate da naștere la

confuzii regretabile, sursă a neșfîrșite frămîntări și sterile discuții.

După cum nimeni nu ne va pretinde astăzi să vorbim în limba de acum 2000 de ani, la fel nu se poate pretinde să exprimăm prin ținuta aceleași înțelesuri pe care aceasta le avea cu sute sau mii de ani în urmă. Pentru a fi urmașii Blindului nostru Mîntuitor, nu este necesar să purtăm pletele și barba Sa; nici haina de pînă de cămilă și briul de curea la mijloc nu face din cineva om înzestrat cu „spiritul și puterea lui Ilie”. Și dacă invelitoarea care acoperea fața și capul femeilor creștine din Corint, însemna pe timpul Apostolului Pavel modestia, loialitatea și respectul față de bărbat și față de cele sfinte, nu rezultă că aceeași însemnătate o are și în zilele noastre. Dacă în Corint era „o rușine pentru un bărbat să poarte părul lung”, și despre acest lucru trebuia să-i învețe „chiar și firea” (1 Cor. 11,14), adică bunul simț format într-un anumit cadru de împrejurări, valori și semnificații, nu trebuie să credem că Mîntuitorul era greșit cînd purta părul lung.

Să folosim limbajul bunei cuviințe al timpului și locului în care trăim. E mai important mesajul exprimat prin ținută decît modul în care ne îmbrăcăm. Căci nu este atît de importantă limba în care spui: „te iubesc”, cit este de mare însăși iubirea. Îmbrăcăminte noastră trebuie să vorbească, în limbajul celor din jur, despre idealurile noastre, despre credința și iubirea noastră, despre caracterul și măreția Dumnezeului nostru. „Dacă o anumită modă paralizază influența noastră, nu trebuie s-o adoptăm cu nici un chip, chiar dacă ar fi să suferim mult.” (1/T 433). Nu trebuie să ne închidem drumul spre inimile fraților prin atitudini ambițioase. Să luăm seama ca nu cumva, în timp ce căutăm să invelim capul altora ca în Corint, să fie acoperit și sufletul nostru de vâlul ignoranței și al mindriei. Nimeni să nu pretindă ca ceilalți să fie fasonați după modelul său. „Lepădarea de sine este baza adevăratei creșteri”. (Educ. 292).

Să privim lucrurile esențiale. Să punem fondul mai presus de forma, mintuirea altora mai presus de părerile noastre și dragostea mai presus de felul în care este exprimată. Să oferim lui Isus locul cel mai de cinste în sufletele noastre, rugîndu-L să ne inunde cu Spiritul Său plin de iubire, înțelegere, blîndețe și umilință. Să-l rugăm să ne îmbrace în imaculata haină a dreptății Sale și atunci vom fi calificați în a alege ținuta ideală.

Pastor
Aron Moldovan
Secretar al Conf. Sibiu

Și această ultimă scrisoare de care ne ocupăm în numărul de față, pentru a avea o imagine cit mai clară și multilaterală a personalității și activității pastorului M. B. Czechowski, este adresată de pe meleaguri transilvane părintelui Janowski, având deci valoarea unei scrisori familiare, o confesare intimă a unui suflet zbuciumat, cuprins între pasiunea sufletului său de a vesti oriunde și oricând Evanghelia, solia mântuirii prin Isus Hristos și problemele vieții, problemele familiale, care l-au hărțuit tot timpul, capitol la care se găsea totdeauna deficitar, în inferioritate și pînă la urmă înfrînt.

Starea psihică a lui Czechowski nu era cea mai bună la data redactării acestei scrisori datată 8 aprilie 1870 și expediată de undeva, de lângă Cluj.

Mulțumind părintelui Janowski pentru știrile primite din partea lui, el amintește în mod deosebit de informațiile referitoare la ordinul Jezuitorilor, spunînd în concluzie că „privește cu dezgust” asupra situației morale a lumii contemporane lui. Poate că această stare de spirit să se fi datorat informației pe care părintele Janowski i-o transmisese în legătură cu moartea unui vechi colaborator al lui, pe nume Czyński, fapt ce-l face să remarce că „acelăș lucru ni se va întîmpla și nouă”.

Găsim în această scrisoare cîteva gânduri care ne descoperă pe deplin sufletul acestui bărbat care umbra cînd pe piscurile cele mai înalte ale încrederii și optimismului, cînd se pierdea în văile întunecoase ale deznădejzii și necazurilor. Despre dorința sufletului său el mărturisea:

„Iubesc adevărul și nu contează dacă cineva este alb sau negru, conte sau cerșetor, eu îi dau tot ceea ce am”. „Este dominantă această trăsătură a caracterului și altruist, gata de a-și neglija propriile interese, dedicîndu-se lucrării ce l-a adus în Europa.

Dar din nefericire trebuia să facă o muncă de rob, trudnică și istovitoare, pentru întreținerea lui și a familiei sale. „Sînt teribil de ocupat”, remarca el, „trebuînd să lucrez cu mîinile de la cinci dimineța și pînă la opt seara”, deci patrușprezece ore pe zi. „Noaptea, spunea el mai departe „gîndesc și nu mai am nici un timp liber pentru a scrie”. În adevăr o muncă istovitoare. Scrisoarea aceasta, în afară de cîteva informații privind posibilitatea găsirii de lucru pentru un grup de buni ingineri polonezi, nu mai ne spune nimic deosebit despre activitatea lui.

Există aici însă o frază foarte interesantă și plină de semnificații majore pentru istoria vieții sale și pentru istoria bisericii A.Z.S. de pe plaiurile patriei noastre. Fără să dea detalii, dorînd parcă a pune în cifră un plan de viitor, Czechowski spune: „Într-o lună,

problemele mele vor vedea, fie o zi, fie o noapte, despre care va voi informa la timpul potrivit”.

Pentru cele ce urmăm noi în viața și activitatea acestui bărbat, această informație strecurată de Czechowski în scrisoarea adresată părintelui Janowski, deci nu pentru publicare în „World's Crisis” ci pentru inima și cunoașterea unui duhovnic și rudă apropiată a sa, este de mare importanță.

Fraza denotă faptul că neobositul și mereu peregrinul Czechowski avea un plan, găsise o cale pe care considera că problemele vieții lui aveau să-și găsească, în sfîrșit, rezolvarea. „Problemele mele, vor vedea” fie rezolvarea lor fericită, în sfîrșit, bucuria descătușată a luminii soarelui, a zilei, sau... de nu, noaptea, înfrîngerea, dezolarea!

Din toate cercetările făcute asupra activității pastorului Czechowski, s-au găsit mărturii și documente ale prezenței și activității lui în locurile și țările pe unde l-am însoțit și noi în prezentarea acestei monografii.

Ultimele documente sînt scrisorile transilvane. De aici înainte informațiile provenind de la el dispar. Czechowski intră în perioada de încheiere a vieții și activității sale. După bariera anului 1870, aprilie, documentele dispar. Cu familia, cu prietenii, el rupe orice legătură, sau scrisorile și documentele nu s-au mai păstrat de-a lungul timpului.

Avem însă această confirmare a lui cum că exista un plan, exista un CE, care în cuprinsul unei luni, în 30 de zile, deci cam pînă în luna mai 1870, avea să se cunoască, avea să știe cu certitudine dacă problemele lui, „eternele lui probleme” aveau să-și găsească rezolvarea — vor vedea lumina zilei, sau vor rămîne în noapte.

Este interesant de reținut faptul că prin transmisie orală cunoaștem faptul că Mihai Belina Czechowski trece munții ajungînd în țara românească în primăvara anului 1870. Nu încapă nici o îndoială că planul la care face referire Czechowski în ultima sa scrisoare, este aranjamentul pe care l-a făcut, angajamentul încheiat cu un om

de afaceri din Pitești de a veni aici.

Reținem din cele amintite mai sus că pastorul Czechowski depunea o muncă istovitoare timp de 14—16 ore pe zi. Acest fapt nu-i mai dădea răgaz să înfăptuiască ceea ce constituia primul și ultimul scop al vieții sale, vestirea Evangheliei și cu siguranță că scormonea în mîntea sa pentru a găsi calea pentru a ieși din situația în care era, fiind gata să folosească orice prilej ce i s-ar oferi.

În concluzie, aceste ultime cinci scrisori ce se cunosc pînă acum, și în mod deosebit „Scrisorile Transilvane”, ne deschid căile înțelegerii mai bine a drumului pe care acest bărbat l-a parcurs pînă cînd a poposit la noi, ultima clipă a vieții și activității lui. S-au pus totdeauna întrebări, îndreptățite de altfel, cînd, cum și cu ce se poate atesta faptul că el a activat ca primul pastor adventist la noi. În afară de declarațiile vremii lui, care confirmă acest lucru, în afară de documentele pe care le avem și care confirmă prezența lui M. B. Czechowski în Țara Românească, aceste scrisori ne conturează traseul peregrinării lui, arătîndu-ne cu claritate faptul că problemele vieții lui l-au adus în această parte a Europei, iar în toamna anului 1869 și primăvara anului 1870, l-au adus în Transilvania. Astfel întrebările își găsesc răspuns și probabil că va trebui să refacem traseul peregrinării sale. Nu mai este necesar ca Czechowski să fi ajuns la noi, via Viena, ci direct Transilvania, Țara Românească. Confidența lui din ultima scrisoare, ne dă cheia înțelegerii faptului că avea în perspectivă realizarea unui plan, pregătît și considerat de el ca fiind definitiv, fie spre... zi, fie spre noapte.

Biruintă sau eșec! Virsta și porara vieții lui cereau o clarificare. Destinul său, al cărui fărur era și roința divină în desfășurarea planurilor Sale „ce nu cunosc nici grabă, dar nici întîrziere”, cooperau în aducerea la îndeplinire a lucrării Celui Atotputernic în favoarea celor păcătoși.

D. POPA

Consultind dicționarul, în dreptul cuvintului ESENTIAL — substantiv sau adjectiv — citim: „Ceva care constituie partea cea mai importantă a unei probleme sau a unui lucru de prim ordin, fundamental, principal, Ceva care constituie natura intrinsecă a unui lucru, propriu și inseparabil; de bază, extrem de important, vital.

Împreună cu toți rugătorii, și noi credem în puterea și eficiența rugăciunii, în rațiunea și locul ei bine stabilit în viața noastră religioasă. Tema prezentului studiu însă, își propune să trateze un alt aspect al problemei, și anume esențialitatea sau aspectul esențial al rugăciunii.

pentru ca noi să ajungem în stare a-L putea primi în inima noastră. Rugăciunea nu-L scoboară pe Dumnezeu la noi, ci ne înalță pe noi la El.”

„Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Nici un alt mijloc al harului nu poate lua locul ei și totuși sănătatea sufletului să poată fi păstrată. Rugăciunea este aceea care aduce inima în legătură nemijlocită cu Izvorul Vieții și întărește experiența religioasă. Lăsați la o parte rugăciunea sau faceți-o din când în când și veți vedea că veți pierde sprijinul lui Dumnezeu. Puterile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă

prim ordin, ceva vital, nu poate fi risipit pentru a fi văzut de trecători sau de închinători, cu scopul de a produce impresii. Convorbirea cu Dumnezeu, tainică și solemnă, își va ajunge scopul numai atunci când credinciosul va înțelege și va practica rugăciunea așa cum a practicat-o Domnul Hristos, când sufletul poate spune împreună cu psalmistul:

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu insetează după Dumnezeu... Îmi insetează sufletul după Tine, îmi tinjește trupul după Tine...! (Ps. 42,63).

Este rugăciunea esențială?

Îată deci întrebarea: Este rugăciunea esențială?

Definiția de mai sus ne vine în ajutor. Rugăciunea constituie una dintre părțile cele mai importante ale vieții noastre spirituale; este un factor de prim ordin, fundamental, principal al ei. Rugăciunea constituie o parte a naturii intrinsecă a vieții religioase a creștinului, ceva propriu și inseparabil ei, ceva de bază, extrem de important și vital pentru ea.

Rugăciunea este necesitatea absolută a legăturii noastre cu Dumnezeu.

Comuniunea noastră cu Creatorul, se fundamentează pe studiul Cuvintului Său și pe rugăciune. Numai studiul Cuvintului fără convorbirea cu Autorul său, nu va putea cimentă niciodată sufletul în Dumnezeu.

„Dumnezeu ne vorbește prin Cuvintul Sfințel Scripturi, prin providența Sa, atunci când ne îndestulează cu binecuvântări și prin continua influență a Spiritului Său. Dar aceasta nu este de ajuns; și noi trebuie să vorbim cu Dumnezeu și să-i deschidem inimile noastre. Pentru ca să avem o adevărată viață spirituală și putere morală, noi trebuie să stăm într-o continuă legătură cu Tatăl nostru din ceruri. Inimile noastre pot să se simtă atrase către El, mintea noastră poate să se gindească la faptele Sale, la bunătatea Sa și la bogatele Lui binecuvântări; dar aceasta nu înseamnă însă o deplină comunicare cu Dumnezeu. Ca să o realizăm noi trebuie să ne adresăm Lui și să vorbim cu El privitor la problemele vieții de toate zilele.”

„În rugăciune, noi deschidem inima noastră lui Dumnezeu ca unui prieten. Aceasta nu pentru că ar fi necesar să facem cunoscute lui Dumnezeu lipsurile noastre, ci

va fi lipsită de vigoare și sănătate.”

Importanța deosebită a rugăciunii o vom înțelege pe deplin numai atunci când vom medita profund la viața de rugăciune a Domnului Hristos.

Mintuitorul nostru se ruga foarte mult. El ne-a demonstrat că rugăciunea nu este numai un privilegiu ci, o imperioasă necesitate. El era legat de Tatăl Său atât de mult prin rugăciune, încât contemporanii Săi și-ar fi putut da seama că El aparține mai mult cerului decât pământului. Pentru multilaterală Sa activitate, pentru ținta propusă de a mintii pe păcătoși și a aduce neștirbit la îndeplinire întregul Plan de Mintuire, Isus Insuși a considerat că rugăciunea este esențială. În alte cuvinte, fără ea nimic nu este posibil; fără ea nu este putere, fără ea nu este viață spirituală, fără ea sufletul nu se poate înălța spre Dumnezeu și fără ea nu poate fi slavă.

De nenumărate ori, atunci când era în mijlocul mulțimii, Isus a subliniat fie puterea rugăciunii, fie legătura ei cu viața creștinului, arătând astfel importanța ei vitală. Atunci când, de exemplu, în predica de pe munte îndemna: „Când vă rugați să nu fiți ca fățarnicii... pentru ca să fiți văzuți de oameni”, El S-a referit desigur la seriozitatea rugăciunii precum și la faptul că ea trebuie să fie făcută în taină așa cum a spus tot cu acea ocazie, câteva minute mai târziu. Adică, în afară de faptul că ea nu este un lucru de paradă, pentru a ține loc de firmă, pentru a căpăta considerații și aprecieri din partea celor care văd și aud, rugăciunea este destinată cu totul altor scopuri sufletesti, tainicei comuniuni cu Dumnezeu, creșterii spirituale a creștinului în credință. Ceva care fiind extrem de important, de

Creșterea în credință

Credinciosul trebuie să crească neconținut în viața sa de credință. În scopul acesta mijloacele harului îi stau la dispoziție. Subliniind vitalitatea rugăciunii, apostolul Pavel îndemna: „Rugați-vă neîncetat”. Poate că nu s-ar greși dacă aceste două cuvinte care conțin o întreagă doctrină precum și secretul succesului vieții creștinului, ar fi supranumite, „cheia succesului credinței”, căci despre rugăciune se spune că este „cheia cu care deschidem tezaurele cerului”.

„Toți aceia care își găsesc plăcerea în studiul Cuvintului lui Dumnezeu și în rugăciune, vor fi fără încetare îmbogățiți cu apă din Izvorul Vieții. Ei vor ajunge la o treaptă de desăvârșire morală și de gândire aleasă, pe care alții nici nu o pot pricepe. Comuniunea cu Dumnezeu inspiră gândurile bune, aspirațiile nobile, priceperea clară a adevărului, și planurile frumoase... Ei urcă neconținut din ce în ce mai sus căpătând vederi mai clare despre Dumnezeu și veșnicie, iar El îi face niște adevărate canale de lumină și înțelepciune.”

Experiența minunatei transformări care a avut loc în viața lui Moise, făcută în locurile tainice din Madian împreună cu Dumnezeu, este edificatoare. Omul acela în al cărui caracter erau accentuate trăsături firești care l-au dus chiar laucidare, a ajuns prin comuniune cu Cel care l-a chemat, să fie transformat în „cel mai blind om” de pe fața pământului. Istoria tainicilor sale întâlnește cu Dumnezeu, ne demonstrează că pentru schimbarea noastră cit și pentru creșterea în credință, „locul tainic” cu Dumnezeu, este nu numai o necesitate stringentă, ci și esențială. Numai împreună cu Dumnezeu, putem contempla mărețul ideal al Său conceput pentru fiii lui Adam.

În felul acesta, vom fi în stare să modelăm totodată și clădirea propriului nostru caracter pentru cer.

„Daniel se ruga lui Dumnezeu fără să se înalțe pe sine sau să pretindă vreo binefacere. 'Ascultă Doamne ! Iartă Doamne ! Ia aminte Doamne ! Lucrează și nu zăbovi din dragoste pentru Tine !' (Dan. 9,19). Aceasta este rugăciunea pe care apostolul Iacov o numește „cu efect” sau „rugăciunea fierbinte”. Despre Domnul Hristos este scris : „Și fiind în luptă, El S-a rugat mult mai arzător”. (ed. engl.) În ce contrast cu această mijlocire a Mîntuitorului nostru stau stabele și neputincioasele noastre rugăciuni ce sînt adesea înălțate către Dumnezeu ! Mulți sînt mulțumiți cu un serviciu al buzelor și puțini sînt aceia care tinjesc după Dumnezeu, sincer, arzător și serios.”

„Rugăciunea nu are scopul de a face vreo schimbare în Dumnezeu ; ea ne aduce pe noi în armonie cu Dumnezeu. Ea nu ia nici locul datoriei. Rugăciunea înălțată oricît de des și oricît de arzător, nu va fi niciodată primită de Dumnezeu în locul ascultării noastre. Rugăciunea nu va plăti niciodată datorile noastre față de Dumnezeu.”

„Rugăciunea continuă este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, așa că viața lui Dumnezeu se revărsă în viața noastră, iar curăția și sfințenia vieții noastre se înalță înapoi la Dumnezeu ca un miros bine plăcut... Noi trebuie să ne rugăm în cercul familiei ; dar mai presus de toate să nu neglijăm rugăciunea în taină, în cămăruță, căci aceasta va da viață sufletului nostru. Este imposibil ca sufletul să crească și să facă progrese acolo unde rugăciunea este neglijată. În ce privește rugăciunea în taină, ea trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu. Liniștită, dar fierbinte, ea să se înalțe către Dumnezeu. Plăcută, dănuitoare și mintuitoare, va fi influența Celui care vede în ascuns și a cărui ureche este deschisă să audă rugăciunea înălțată din profunzimea inimii către Dinsul. Prin simplă și liniștită credință ca de copil, sufletul păstrează legătura cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezeiască, să se poată întări și susține în fața ispitei. Dumnezeu este ceteata și țărîna noastră pe veci.”

„Trebuie să ajungem a cunoaște pe Domnul mai bine și a dobîndi o mai deplină înțelegere a adevărilor veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu ; iar pentru ca aceasta să se poată realiza, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere încontinuu lucrurile cerești...

„În slavă să ne înălțăm deci inimile noastre, ca Dumnezeu să ne poată insufla o atmosferă cerească. Noi putem fi atît de aproape de Dumnezeu, încît în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre să se îndrepte către El în mod tot așa de natural cum se întorc florile după soare.

„Aduceți înaintea lui Dumnezeu dorințele, bucuriile, grijile, întristările și temerile voastre. Povara voastră nu-I va face Lui greutăți și nici grija voastră nu-L va obosi. Cel care numără perli capului vostru, nu poate rămîne indiferent față de trebuințele copiilor Săi. Inima Sa iubitoare este adine mișcată de suferințele noastre și de strigătul nostru de durere. Aduceți înaintea Lui tot ce vă apasă. Nimic nu este prea greu pentru El... Nimic din ce este spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El ca să rămînă nenotat. Nu există în experiențele vieții noastre capitolul prea întunecat ca El să nu-l citească, și nici nu putem ajunge în încercături atît de mari, ca El să nu le poată rezolva... Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sînt atît de intime și trainice, ca și cum nu ar mai fi alt suflet pentru care Dumnezeu să fi dat pe Fiul Său mult iubit.”

Rugăciunea deci, nu este destinată să schimbe pe Dumnezeu ci să conlucreze la transformarea noastră. Scopul principal al rugăciunii este ca cel credincios să fie atît de deplin în armonie cu Dumnezeu, încît voința lui Dumnezeu să devină voința sa. Apoi, solicitantul să devină un asociat cu Dumnezeu, gata să colaboreze cu El în orice ar dori Dumnezeu. El va identifica atunci scopurile și voința sa cu scopurile și voința lui Dumnezeu. Cel care se roagă își va da seama că Dumnezeu lucrează la îndeplinirea planului Său și că toate lucrurile concură spre binele omului.

Cînd rugăciunea va fi astfel privită în creșterea și dezvoltarea credinței, cînd aceasta va deveni o practică de toate zilele în viața creștinului, atunci el va cunoaște o nouă experiență. Practicile și manierele păcatului vor fi părăsite, iar viața lui întregă va avea noi semnificații, virtuțile noi prețuiri și calitățile noi valențe.

Biruirea ispitelor

Rugăciunea celui mai slab dintre creștini, va pune pe fugă pe ispititorul.

Pentru cel credincios nu există dubiu cu privire la eficiența rugăciunii. Știm din experiență că la ușa inimilor noastre ispitele dau asalt și caută să forțeze stabele ei intrări, reușind uneori să intre și să se instaleze înăuntru. Un singur moment de neatenție, de lipsă de veghere, și de înfringere în fața ispitei, vor necesita poate zile întregi, chiar luni, dacă nu ani, de străduințe și lupte pentru înfringerea lor și pentru restabilirea echilibrului spiritual.

Iată cîteva cuvinte inspirate în privința aceasta :

„Țărîna cîștigată prin rugăciunile înălțate la tronul harului, ne va pregăti pentru datorile noastre zilnice. Ispitele care ne pîndesc la orice pas, fac din rugăciune o necesitate. Dar ca să putem fi păs-

trați de puterea lui Dumnezeu, prin credință, dorințele inimii trebuie să se înalțe neîncetat în rugăciune liniștită. Atunci cînd sîntem impresurați de influențe care tind să ne ducă departe de Dumnezeu, implorările noastre pentru ajutor și putere, trebuie să fie neîntreprupte ! Dacă nu procedăm astfel, nu vom fi niciodată în stare să sfărîmăm mindria și să învingem puterea ispitei care ne duce spre îngăduințe vinovate ce ne vor ține departe de Mîntuitorul.”

„În timp ce ne îndeplinim lucrul nostru zilnic, noi trebuie să ne înălțăm permanent sufletul spre ceruri în rugăciune. Aceste cereri făcute se vor înalța ca țămia înaintea tronului de har iar Satana va fi demascat. Creștinul, a cărui inimă este astfel întemeiată pe Dumnezeu, nu va putea să fie niciodată înfrînt de ispite. Nici o uneltire a celui rău nu va putea nimici pacea lui. Toate făgăduințele Cuvîntului lui Dumnezeu, toată puterea harului divin, toate mijloacele lui Iehova sînt puse la dispoziție pentru a asigura eliberarea lui din impresurarea ispitirii.”

„Întunericul celui rău invăluie pe cei care neglijează rugăciunea. Șaptele ispititoare ale vrămașului sufletelor îi amăgesc spre păcat ; și toate acestea se întimplă pentru că credincioșii nu se folosesc de înaltul privilegiu al rugăciunii. De ce ar pregeta copiii lui Dumnezeu ? Fără rugăciuni stăruitoare și necontentită veghere noi sîntem expuși primejdiei de a ajunge nepăsători și neglijenți și de a ne abate de la calea dreptății. Tatăl minciunii, care este dușmanul nostru, caută mereu să ne pună piedici în calea spre tronul harului ca să nu facem rugăciuni serioase și pline de credință și să nu dobîndim harul și puterea de a ne împotrivi ispitelor.”

Fără studiul aprofundat al Cuvîntului lui Dumnezeu și puterea rugăciunii eficiente, nici nu se poate concepe biruirea ispitelor. Cine va cuteza să păsească în viața de credință fără a fi convins de aceste realități, va rămîne pe cale. Cît de importantă este deci rugăciunea în vederea obținerii biruinței asupra ispitelor, asupra păcatului.

Rugăciunea „fierbinte a celui neprihănit” va aduce un suflu nou vieții noastre de slujire, putere de a păzi Legea lui Dumnezeu, precum și o lumină deosebită în învățăturile Cuvîntului Sfințit. În cereri, mulțumire, recunoștință și laudă ; în spiritul de frățietate, al adevărului divin sau renunțării de sine. Pentru cel credincios rugăciunea se va dovedi astfel necesară.

De aceea, să „vegheam la aceasta cu toată stăruința” și în viața noastră religioasă să așezăm rugăciunea în locul unde trebuie să stea și care-i aparține, „căci mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”. (Iacob 5,16).

Coconcea Octavian

Atunci Isaac vorbind cu tatăl său Abraam, a zis: „Tată! Ce este fiule?” I-a răspuns el, Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”.

Aceasta este singura discuție redată de Biblie dintre Abraam și fiul său Isaac în timpul călătoriei de trei zile, spre Muntele Moria, locul hotărât de Dumnezeu unde Isaac trebuia să fie jertfit. Din întrebarea pe care Isaac a pus-o bătrînului Abraam reiese clar că el era familiarizat cu asemenea călătorii și le cunoștea bine scopul. Căminul lui Abraam era un model în ce privește servirea și ascultarea de Dumnezeu. Încă de când a fost chemat din mijlocul familiei și rudelor sale din țara Ur din Caldeia, Abraam era deosebit de ceialaltă din jur, un om integru cu un caracter nobil, hotărât să servească pe Dumnezeu. Condițiile în care trăia acolo nu erau potrivite cu planul lui Dumnezeu de a-și face un popor care să-L servească intru totul. Despre Abraam Domnul a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să pornească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit”. (Gen. 18, 19).

Iată acum pe Abraam în fața celei mai grele încercări din viața lui. Ani de zile așteptase el făgăduința lui Dumnezeu să aibă un moștenitor și acum cînd copilul Isaac, „fiul făgăduinței” ajunsese un tînăr care promitea totul pentru viitor un fel de „mindria familiei”, vine din cer porunca: „Abraame, ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot, acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune”. (Gen. 22, 12). Era o încercare grea pentru Abraam. În providența Sa însă, Dumnezeu care-l cunoștea, știa că el ca „părinte al credincioșilor” are nevoie de o astfel de încercare.

Abraam dăduse mai înainte dovadă de lipsă de încredere față de Dumnezeu chiar cu privire la făgăduința dată de a avea un moștenitor. El împreună cu Sara și la sfatul ei, luă pe Agar ca o a doua soție, ceea ce constituia un amestec în planul lui Dumnezeu. Acest lucru nu era decît o violare a Legii lui Dumnezeu. Deși poligamia devenise ceva obișnuit pe vremea aceea și nu mai era privită ca păcat, totuși, ea nu era mai puțin decît o încălcare a Legii lui Dumnezeu și distrugea sfințenia și pacea în relațiile familiale. În căminul lui Abraam au fost probabil multe discuții pe această temă și el însuși a avut mult de suferit, atunci cînd a fost sfătuit de Dumnezeu să asculte de dorința Sarei și să alunge pe Agar și Ismael. Acum totul se liniștise și căminul din Beer-Seba era fericit privind copilul făgăduinței care ajunsese aproape bărbat și era privit cu stimă de întreaga tabără.

„Dumnezeu chemase pe Abraam ca tată al credincioșilor și viața sa trebuia să fie un exemplu de credință pentru

generațiile de mai tîrziu. Dar credința sa nu era desăvîrșită. El dăduse pe față o lipsă de încredere în Dumnezeu și atunci cînd a ascuns faptul că Sara era soția sa. Pentru ca el să atingă treapta cea mai înaltă, Dumnezeu îl supuse la o grea probă, cea mai mare încercare pe care a suportat-o cineva vreodată”. (P.P. pag. 160).

Abraam era acum un om în vîrstă de 120 ani și era socotit pe vremea aceea un om bătrîn. Dumnezeu rezervase însă pînă la data aceasta ultima și cea mai grea încercare pentru el, tocmai atunci, cînd cu povara anilor ce apăsa pe umerii lui, el ar fi dorit să se repauzeze de griji și oboseli. Numai un tată iubitor ca Abraam care așteptase atîția ani un fiu putea înțelege ce însemnează cererea aceasta venită de la Dumnezeu.

„Satana era gata a-i șopti că el trebuie să fie în confuzie, că porunca lui Dumnezeu zice: „Să nu uciți” și Dumnezeu n-ar pretinde ceea ce a interzis odată...”.

„Părăsind cortul său, Abraam, privi la splendoarea făcută a cerului senin și își aminti de făgăduința ce o primise cu aproape 50 de ani în urmă că sămînța lui va fi nenumărată, ca stelele cerului. Cum putea fi ucis Isaac cînd în el avea să se împlinească făgăduința? Abraam era ispitit să creadă că era în amăgire. În indoiala și frica sa, el ingenunche la pămînt și se rugă cum niciodată nu se mai rugase pînă atunci, cerînd o confirmare a poruncii... dar nimeni nu veni să-i aducă vreo ușurare. Intunericul părea că-l înconjoară, iar porunca lui Dumnezeu răsuna clar în urechea sa: „Ia pe fiul tău, pe unicul tău fiu, pe care-l iubești”. Porunca trebuia executată și el nu cuteza să întîrzie. Ziua se apropia și el trebuia să pornească la drum. întorcîndu-se în cortul său, el merse la Isaac care dormea adînc, somnul netulburat al tineretii și nevinovăției. O clipă privi tatăl pe fața plăcută a fiului său; apoi se întoarse tremurînd...” (P.P. 163).

Cunoscînd prea bine glasul lui Dumnezeu, bătrînul patriarh se apropie în cele din urmă de fiul său și-l trezi. Îi spuse despre porunca lui Dumnezeu de a aduce o jertfă pe un munte din depărtare. Isaac era obișnuit cu asemenea jertfe pe care le aducea tatăl său.

De multe ori plecaseră ei împreună și toate acestea nu trezeau în el decît respectul adînc față de porunca lui Dumnezeu și credința tatălui său în a-i aduce la îndeplinire poruncile.

Isaac înțelegea că jertfa era cerută de Dumnezeu din cauza păcatului, de cînd omul căzuse și nu era o altă cale de a căpăta iertare. Legea călcată cerea moartea păcătosului și Dumnezeu orînduise ca să moară altcineva în locul omului. Tatăl său îi explicase lămurit aceste lucruri și el, deși tînăr, a înțeles bine grozăvia păcatului cit și prețul iertării.

Iată-i pe drum, tatăl și fiul mergînd alături. Slujitorii care îi însoțeau, veneau în urmă cu bagajele. O tăcere grea, apăsătoare încălca atmosfera din jurul lor. Bătrînul era copleșit de greaua povară a încercării și nu dorea să discute nimic, nici chiar cu fiul său. Durerea era prea mare. Dar în inima sa încă licărea speranța unei salvări. Dar cum? Nici un glas, nici un semn! Tăcere deplină! Cei doi mergeau alături unul de altul și mereu înainte. În cea de a treia zi de călătorie, Abraam privi și zări spre nord semnul făgăduinței, un nor de mîrire care plutea deasupra muntelui Moria și își aminti că vocea care îi vorbise era din cer.

Apropiindu-se de locul indicat de Dumnezeu, Abraam luă cu el mai departe numai pe fiul său. „Rămîneți aici cu asinul, zise el slugilor sale; eu și băiatul ne ducem pînă acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi”. (Gen. 22,5). Nu voia să fie nimeni martor la despărțirea lor și nici un ochi omeneș să nu-i vadă durerea.

Înainte pe o cărăruie spre virful muntelui, spre locul de jertfă. Tatăl avînd cuțitul și focul în mină... și cu teribila tăină în suflet, iar tînărul cu lemnele în spate, mirat de tăcerea tainică a tatălui său. Niciodată nu-și mai văzuse tatăl, atît de îngîndurat, atît de apăsător. La un moment dat, fiul rupse tăcerea zicînd: „Tată, iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” (Gen. 22,7). Întrebarea pătrunse ca un cuțit în inima bătrînului, care de abia urca muntele, nu numai din cauza anilor care-l apăsau, ci din cauza jertfei pe care trebuia s-o aducă. Să-i spună fiului său taina? Nu încă! Ceva parcă îi spunea că Dumnezeu cel bun și iubitor pe care-l cunoștea, nu va îngădui această jertfă. Credința străbătu din adîncul inimii sale și-i spuse: „Fiule, Dumnezeu însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”. (Gen. 22,8).

Cînd Abraam îl descoperi în final porunca lui Dumnezeu, și mărturia credinței lui, „tînărul Isaac se împărtăși de credința lui Abraam și ținea ca o onoare de a-și aduce viața ca jertfă lui Dumnezeu. El căuta cu gingăsie să ușureze durerea tatălui său și ajută miinile sale slăbănogite să lege funiile care legau pe Isaac de altar... Tatăl ridică cuțitul ucigător, cînd deodată mîna lui fu oprită... „Să nu pui mîna pe copil, nici să-i faci ceva, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu; fiindcă n-ai cruțat nici chiar pe fiul tău, pe unicul tău fiu, pentru Mine”. Și ridîcîndu-și ochii Abraam văzu înaintea lui un berbec cu coarnele incurcate într-un desiș și aducînd repede noua jertfă, el o sacrifică în locul fiului

pentru arderea de tot?

său. În bucuria și mulțumirea sa, Abraam dădu un nume nou acelui loc : „Domnul va purta de grijă”. (P.P.165.166).

Dumnezeu a avut grijă și a cruțat pe Isaac de jertfire, dînd lui Abraam, după cel mai greu drum și după cel mai greu chin sufletesc suferit de cineva vreodată, cea mai mare bucurie. Acum primi și confirmarea ascultării sale : „Știu că te temi de Mine, că Mă iubești!” Faptele tale au dovedit acest lucru. Apostolul Iacob zice în epistola sa : „Abraam părintele nostru n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, cînd a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi dar că credința lucra împreună cu faptele lui și prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită”. (Iac. 2,21.22).

În minunata Sa iubire Dumnezeu a găsit pentru păcătos o cale de salvare. Prin Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii, oricine, oricît de păcătos ar fi, poate avea iertare și poate căpăta mîntuirea și viața veșnică în dar. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3,16).

„Nici o altă încercare n-ar fi produs lui Abraam un chin sufletesc mai mare, ca jertfirea fiului său. Dumnezeu dădu pe Fiul Său la o moarte de chin și de ocară. Ingerii care vedeau înjosirea și durerea sufletescă a Fiului lui Dumnezeu, n-aveau voie să intervină, ca în cazul lui Isaac. Atunci nu era nici un glas care să strige : „Destul”, pentru a salva pe păcătos. Domnul Isus își dădu viața. Ce dovadă mai puternică despre milostivirea nemărginită și despre iubirea lui Dumnezeu s-ar fi putut da? „El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Rom. 8,32.P.P.168).

Ce minunată iubire se revărsă de la tronul cereș peste toți cei credincioși. Satana acuză pe Dumnezeu că cerințele Legii Sale nu pot fi ținute și că El pretinde de la creaturile Sale lucruri care nu pot fi îndeplinite. Dumnezeu dovedi prin Abraam „părintele credincioșilor” că cel credincios poate — dacă-și predă viața sa lui Dumnezeu și lasă loc iubirii divine să-i umple inima, să facă orice sacrificiu. Și iată adevărata față a iubirii și dreptății lui Dumnezeu. El dădu pe Fiul Său ca jertfă, din iubire, de bună voie, pentru neamul omenesc spre a-l salva de păcatul mortal al neascultării de Legea Sa. Și Abraam aduse pe fiul său ca jertfă ca ardere de tot, din iubire, ascultînd de porunca lui Dumnezeu. Un acord perfect între Dumnezeu și păcătos, un acord care trebuie să domine întreaga creație și pe care Satana a căutat să-l distrugă, dar pe care Dumnezeu l-a refăcut prin Domnul nostru Isus Hristos. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea Lui să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt, cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin sîngele crucii Lui”. (Colos. 1,19-20).

„Cînd i se dădu lui Abraam porunca, să sacrifice pe fiul său, fu trezit inte-

resul tuturor ființelor cerești. Cu cea mai mare atenție supravegheau ele orice pas în îndeplinirea poruncii. Cînd Isaac întrebă pe Abraam: „Unde este mielul de jertfă? iar el a răspuns că „Dumnezeu se va îngriji de mielul de jertfă”, cînd mina tatălui fu oprită, atunci cînd el era gata să înjunghie pe fiul său, și cînd fu jertfit berbeculele în locul lui Isaac, — atunci se revărsă lumină asupra tainei mîntuirii și chiar ingerii înțelesă lămurit, minunatul plan pe care Dumnezeu l-a pus la cale pentru mîntuirea celui păcătos”. (P.P.169).

Deși fapta lui Abraam s-a fixat în istoria veacurilor ea fiind cea mai grea încercare și cea mai nobilă biruință, ea este și pentru noi un exemplu demn de ascultare plină la sacrificiu. Dumnezeu l-a chemat : „Abraame”, „Iată-mă”, a răspuns el, fără nici o ezitare, gata să asculte de porunca lui Dumnezeu. Astăzi sînt mulți care cred că e suficient doar să crezi și e de ajuns. Noi știm că prin credința în Domnul Hristos și prin harul Său oricine poate fi mîntuit, dar la Abraam credința lucra împreună cu faptele și fu socotit desăvîrșit. De altfel apostolul Iacob zicea : „Tot așa și credința dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva tu ai credința și eu am faptele... Arată-mi dar credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele”. Și mai departe Iacob continuă dîndu-i pe Abraam ca exemplu de credință și fapte zicînd : „Abraam părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte cînd a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită”. (Iac. 2,17.18. 21.22).

Dar să pretinzi ca Dumnezeu să-ți acorde harul Său, fără ca tu să ascuți de Cuvîntul Legii Sale, împlinind voia Sa, aceasta este o îndrăzneală prea mare. Dumnezeu nu cere de la nimeni să facă lucruri imposibile sau neraționale. De fapt ceea ce cere El nu este decît schimbarea caracterului, părăsirea

tuturor faptelor rele, o viață curată, sfîntă și cinstită în toate compartimentele ei, ca creștini și ca cetățeni.

Un exemplu demn ne dă Isaac, care deși era tînăr și ar fi putut evita jertfirea sa, totuși el nu numai că nu s-a sustras de la aceasta ci a încurajat și ajutat pe tatăl său la îndeplinirea poruncii dată de Dumnezeu. Ce simțăminte curate și nobile se găseau în acest suflet. Cît de mult ar trebui ca și astăzi tinerii să fie respectuoși, ascultători de părinți, muncitori, gata oricînd să facă bine, chiar dacă ar fi nevoie de sacrificii. Biblia spune : „V-am scris tinerilor, fiindcă sînteți tari și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi, și ați biruit pe cel rău”. (1 Ioan 2,14.15).

Despre „arderea de tot” Sf. Scriptură spune că nu era o jertfă obligatorie. Ea era o jertfă de bună voie. Ea era mistuită cu totul pe altar. Nimic nu trebuia lăsat la o parte sau aruncat. Și măruntaiele și picioarele după ce erau spălate cu apă trebuiau puse pe altar și arse. (Lev. 1,3.13). De asemenea, în capitoarele 28 și 29 din Numeri, Dumnezeu scoate la iveală faptul că nici o altă jertfă nu trebuia să ia locul arderei de tot necurmată. Ca jertfă mistuită în întregime pe altar, arderea de tot reprezenta într-un anumit înțeles pe Domnul Hristos care S-a dat pe Sine Insuși, pe deplin, desăvîrșit, în slujba lui Dumnezeu și ea constituie un exemplu pentru noi de a călca pe urmele Lui. Ea ne învață consacrarea deplină și ordinea desăvîrșită în toată activitatea și viața noastră de creștini.

Ca și Isaac pe vremuri, urcînd spre locul de jertfă, nu te teme căci Domnul nu va cere de la tine ceea ce este imposibil. Nu-ți va cere un sacrificiu peste puterile tale. Întreabă și tu ca Isaac pe vremuri : „Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Și răspunsul va veni neîntîrziat : „Fiule”, Dumnezeu Insuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot”. (Gen. 22,8). Și dacă pentru Isaac s-a găsit un berbec care a fost jertfit pe altar, atunci pentru tine, cu atît mai mult Dumnezeu a avut grijă, căci „cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. (Gal. 4,4.5).

Cu încredere deplină, noi credincioșii bătrîni sau tineri, ca fii spirituali ai lui Abraam, să ne apropiem de Dumnezeu cu inimile pline de bucurie și recunoștință pentru „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii !” „Eu nu-L cunoșteam, „zicea Ioan”, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă ; că El să fie cunoscut lui Israel”. (Ioan 1,29.31).

Acesta este scopul Evangheliei, ca să facă cunoscut tuturor pe Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Și toți cei care L-au cunoscut și L-au urmat, s-au bucurat de prezența Lui, se vor bucura și pe Noul Pămînt. Marele apostol Pavel zice : „Și să-L cunoșc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui ; ca

(continuare pe cop. III-a)

Întrebări și RĂSPUNSURI

1. Relatînd cele ce s-au întîmplat după furtuna de pe marea Galileii, cînd Domnul Hristos a certat vîntul și marea, evanghelistul Matei ne spune că L-au întîmpinat DOI în-drăceiți care ieșeau din morminte! (Mat. 8, 28). Evanghelistul Ioan-Marcu ne spune însă că, atunci cînd a ieșit Isus din corabie, L-a întîmpinat îndată UN OM care ieșea din morminte" (Marcu, 5, 2). Care este realitatea?

Și Matei și Marcu vizează același moment și deci sînt corecți în afirmațiile lor. Avem în Evangheliile relatări separate ale unor evenimente, bazate pe cele ce au văzut scriitorii personal, deci ca martori la evenimentele descrise, sau văzute de alte persoane și povestite ulterior, și care au fost reluate de scriitori în rapoartele lor.

În aparență, în rapoartele prezentate în întrebarea noastră, unul dintre demonizati avea un rol major față de celălalt și probabil că era mai fioros, impunîndu-se astfel în relațiile dintre ei. Evanghelistul Marcu ne relatează momentul întîlnirii acestui demonizat cu Domnul Isus, negăsind necesar a mai aminti ceva despre cel lalt demonizat, care avea un rol minor, dacă în adevăr el era conștient de aceasta. Matei însă ne atrage atenția asupra faptului că de fapt erau doi demonizați cuprinși în acest incident din viața și lucrarea Domnului Hristos.

Mai există în Evangheliile o relație în care scriitorii diferiți în raportarea persoanelor în discuție. Evanghelistul Matei ne vorbește despre „doi arbi” care sedeau lângă drum, spre Ierihon (Mat. 20,3). Marcu însă (cap. 10,46) și Evanghelistul dr. Luca (cap. 18,35), menționează numai un singur orb.

Că și în cazul demonizaților, toți scriitorii sînt corecți în relatarea lor. Faptul că diferiți martori oculari redau oarecum diferit faptele, constituie o dovadă a sincerității și corectitudinii relatărilor lor. Dacă ei s-ar fi pus de acord a susține un fals, atunci ar fi avut grijă să redă la fel cele ce au de spus.

De fapt nimeni nu vede acelaș lucru la fel, ci acelaș eveniment este văzut din unghiuri diferite și apoi redat prin prisma unghiului din care a fost văzut. Unii martori oculari sînt impresionați de unele aspecte ale întîmplării, alții de altele. Dacă, de exemplu, 2—3 martori ar depune exact aceeași mărturie, s-ar putea crede că ei au fost înfeleși între ei în privința mărturiei. Un martor onest al unor evenimente nu va reda totdeauna în mod

exact, cu aceleași cuvinte cele văzute. Ci de fiecare dată va relata în alți termeni, cu alte cuvinte, dar există în relatarea lui o armonie internă o consistență ce ne dă certitudinea adevărului.

2. „În Isaia 66, 24, citim că atunci „cînd vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale celor ce s-au răzvrătit împotriva Mea”. Cum se poate armoniza acest gînd cu cele ce tot Isaia spune cu un capitol mai înainte (cap. 65, 17), cînd afirmă că, „nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute?”

Înțelesul expresiei „nimeni nu-și va mai aduce aminte”, este foarte diferit. Expresia ebraică tradusă cu „nu-și va aduce aminte” (eb. zakar), are o însemnătate foarte largă. De exemplu, cînd ni se spune în Geneza 8,1 că „Dumnezeu și-a adus aminte de Noe”, nu însemnează că Noe, familia sa, corabia în care se găseau și potopul ce se dezlănțuise, toate acestea pieriseră la un moment dat din mîntea lui Dumnezeu și după un timp și-a adus aminte de ei. Cu certitudine, NU! Textul însă vrea să ne spună că Domnul Dumnezeu dorea să facă acum ceva pentru Noe și familia lui.

Cînd citim în Judecători (cap. 8,34) despre copiii lui Israel, cum că ei „nu și-au adus aminte de Domnul Dumnezeu lor”, textul nu vrea să ne spună cum că Dumnezeu pierise cu totul din mîntea și inima copiilor lui Israel, ci mai degrabă că Israelii nu făceau, nu îndeplineau lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă știînd ceea ce a făcut Domnul Dumnezeu pentru ei.

Tot astfel, cînd citim că „nu-și vor mai aduce aminte de lucrurile trecute”, aceasta nu vrea să spună că trecutul va fi șters cu desăvîrșire din amintirea și conștiința lor, ca și cînd cerul va șterge toată istoria trecută a păcatului. Mai degrabă expresia ne spune că reamintirea vechilor neazuri și experiențe triste ale trecutului, nu vor mai aduce suferinți și nu va mai produce înfrustrarea și apăsarea sufletului, în fața slavei desvîrșite și a răsplătirii veșnice.

Serva Domnului spune clar că experiența trecutului nu va fi uitată. Nu! Cerul nu va face nimic ca să șteargă din amintirea sfinților mîntuiri evenimentele trecutului. Cunoașterea p'catului și a rezultatelor lui tragice pentru păcătos, va constitui o singuranță, un antidot împotriva repetării istoriei p'catului. — D.P.

ESTE PREZENT HRISTOS ÎN VIAȚA ȘI ACTIVITATEA NOASTRA?

urmare din cop. II-a

Domnul Hristos așteaptă de mult să-și desăvîrșească în mine și în fiecare dintre Dvs. perfecțiunea caracterului Său.

În această lucrare desăvîrșitoare a vieții noastre spirituale să nu uităm faptul că mai este încă mult de făcut în lucrarea și sîntării noastre după chipul, sau înfățișarea caracterului Mintuitorului nostru; deși adesea îl dezamăgim prin faptele noastre, prin concepția și simțămîntele inimii noastre, iar uneori sîntem un reproș la adresa numelui Său, deși Martorul credincios o categorisește ca fiind incroptită, săracă, oarbă, goală, ea este încă obiectul unic al iubirii și atenției divine. EA împreună cu altele constituie BISERICA LUI DUMNEZEU. Sîntem slujitori ai Lui, poporul Lui, turma pășunii Lui și dacă vom veni în umilință, cu pocăință înaintea Sa, El va acorda sufletului nostru iertarea Sa. Tot El ne va tămădui rănile rătăcirii noastre și ne va îmbrăca apoi cu mantia neprihănirii Sale făcîndu-ne biruitori asupra oricărui păcat și asupra oricărui înclinații spre păcat. Atunci, vom fi ai lui Dumnezeu, slujitori ai bisericii Sale, slujitori ai binelui, fără pată, fără zăbiretură, sau altceva asemănător.

Stîmăți frați conlucrători. Avem, în adevăr, probleme spirituale pe care sîntem chemați să le rezolvăm. Probleme în relațiile noastre cu Dumnezeu, sau în relațiile noastre unii cu alții. Dar Dumnezeu Mintuitorul nostru, este mai mare decît problemele noastre. De aceea am toată încrederea în călăuzirea divină și rămîn nezdruccinat în această încredințare pentru că mina Lui este la cirna bisericii Sale... și providența Sa va continua să aducă la îndeplinire voința dragostei divine în desfășurarea tuturor celor ce vor poposi la piciorul crucii și vor rămîne totdeauna sub binecuvîntarea ei.

Da, HRISTOS TREBUIE SĂ FIE PREZENT ÎN VIAȚA ȘI ACTIVITATEA NOASTRĂ. „HRISTOS ÎN... NOL... NÂDEJDEA SLAVEI”.

„Incolo, fraților fiți sănătoși, desăvîrșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi”. (2 Cor. 13,11).

D. Popa

Grupul pastoilor și prezbiterilor participanți la Conferința de orientare din Timișoara
28 martie 1978

Unde este mielul pentru arderea de tot?

(urmare din pag. 23-a)

să ajung cu orice chip, dacă voi putea la învierea din morți". (Filip. 3,10.11).

„Să-L cunoșc pe El! Ce minunată dorință! Să cunoști pe Mielul lui Dumnezeu „care ridică păcatul lumii“, care a suferit crucea pentru tine și pentru mine. Pentru a-L cunoaște trebuie să-L găsești și ca să-L găsești trebuie să-L cauți. Cuvîntul zice: „Căutați pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; chemați-L, cîtă vreme este aproape“. (Is. 55,6).

Abraam și Isaac nu au găsit mielul înlocuitor în timpul călătoriei lor, în cele trei zile. Dar ei au mers înainte. Numai după ce au urcat muntele și erau gata pentru orice jertfă, au găsit mielul înlocuitor. Numai pe Golgota, sus pe muntele sacrificiului, poate găsi oricine pe Domnul Hristos, Mielul de jertfă, Mintuitorul lumii. La piciorul crucii putem găsi pace sufletească și putem cunoaște pe Acela care L-a iubit și care ne poartă păcatele. Cîtă pace, cîtă bucurie și liniște sufletească poți căpăta cunoscînd pe Isus Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Cu cîtă bucurie s-a dus Andrei la fratele său Simon Petru și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia“. (Ioan 1,40). Vin momente în viața credinciosului cînd nimic și nimeni nu-l poate ajuta decît numai Hristos.

„Unde este mielul de jertfă“, a întrebă Isaac. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“, răspunse Ioan Botezătorul, arătînd spre Domnul Isus Hristos care venea la el să fie botezat.

Acolo sus, tot pe un munte, GOLGOTA, nume intrat în istoria creștinismului

unde s-a desfășurat marea taină a minuirii noastre prin crucificarea Domnului Isus Hristos, îl poți găsi și cunoaște pe Acela care te-a iubit și a murit pentru tine. Și dacă drumul spre a-L cunoaște și spre a-L urma îți se pare greu, dacă urcușul spre desăvîrșirea caracterului îți se pare anevoios și dacă în lupta cu obiceiurile rele și păcatele ești de multe ori învins. El rostește cu glasul Său plăcut: „Veniți la Mine toți cei trudiți

și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. (Mat. 11,23.29).

Pastor

Eugen Bostan

CĂMINUL . CERUL PE PĂMÎNT

(urmare din pag. 8-a)

Niciodată n-ar trebui ca vreunul dintre ei să se joace cu sentimentele celuilalt“. (A.H./177). Soții și soțiile care se iubesc reciproc, nu vor spune nimănui, niciodată, greșelile celuilalt.

„Prima noastră datorie este aceea, de a da pe față credințioasă față de familie“, „față de cei din casa noastră“ (1 Tim. 5, 4). „Există un cerc sacru în jurul fiecărei familii care ar trebui păstrat. Nimeni altul nu are dreptul a intra în acest cerc intim, sacru... Soția n-ar trebui să aibă secrete față de soțul ei, dar pe care să le spună altora, iar

soțul nu poate avea lucruri pe care să le țină ascunse de soția sa, dar pe care să le relateze altora... În jurul fiecărei familii să fie un scut sfînt... Putem avea prieteni și cunoscuți, dar în viața de cămin, aceștia nu trebuie să se amestece“. (A.H.177).

Dumnezeu dorește ca, cît mai multe din căminele noastre să se dovedească a fi mici ceruri pe pămînt, în care fericirea și dragostea să fie la ele acasă.

4 aprilie 1978

R. H. Pierson

Președintele Conferinței Generale A.Z.S.

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**